

Slniečko 6

ROČNÍK 47

FEBRUÁR 1993

5 KčS

Založené v Matici slovenskej r. 1927

Opnovené v Mladých letách r. 1969

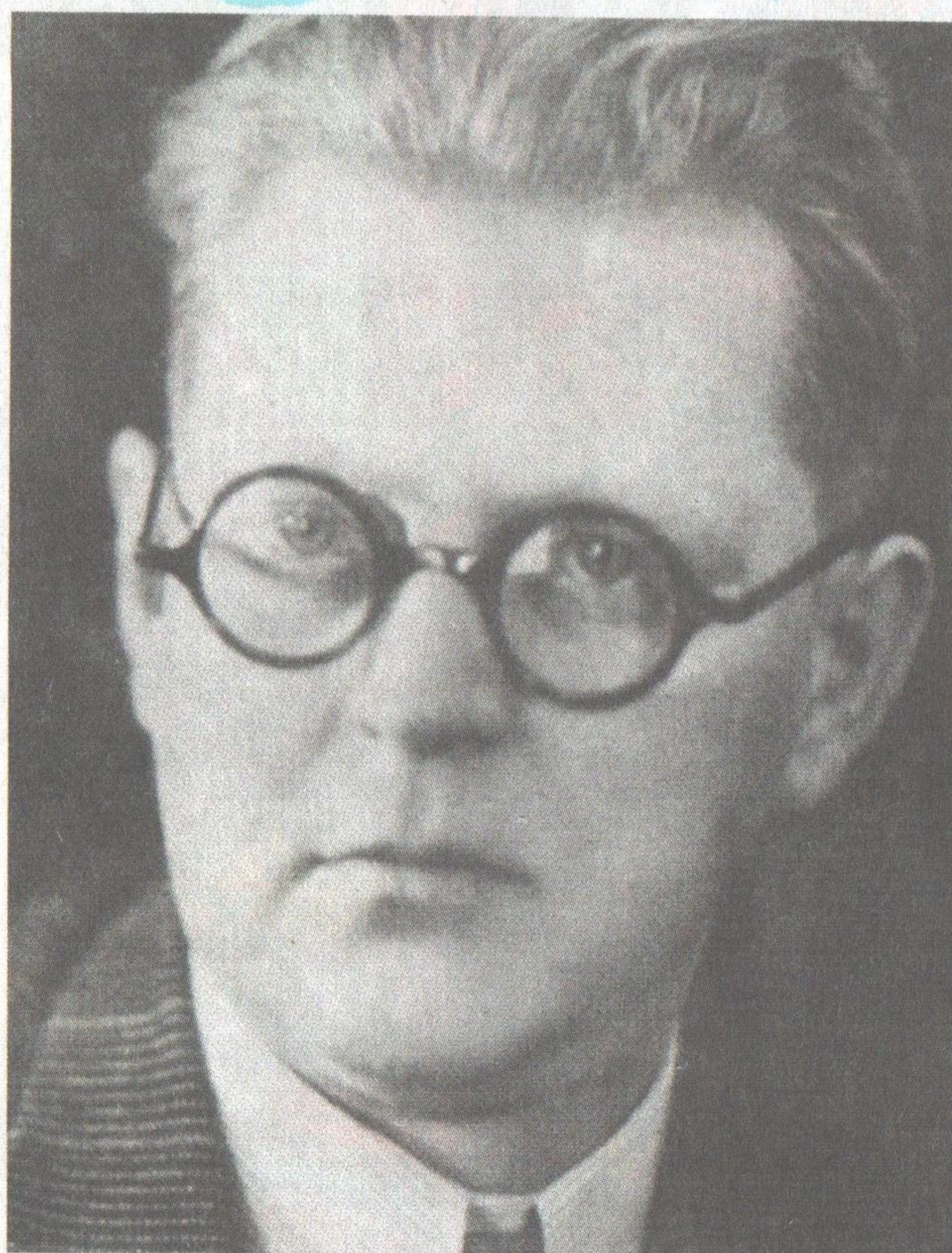
VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

Opäť je tu nové kolo našej napínavej pátracej akcie. Dnes to bude pre vás možno trochu ťažšie. Hľadaný spisovateľ sa totiž narodil v minulom storočí. Ale nevešajte hlavu! Knižky, ktoré napísal pre deti, zabávali už vašich starých rodičov, rodičov a som si istá, že ich poznáte aj vy deti. Uhádnete jeho meno? My vám o ňom všeličo prezradíme a pomôžeme vám opäť krátkou ukážkou z jeho tvorby.

Zo správnych odpovedí, tak ako každý mesiac, vyžrebujeme desať šťastných výhercov, ktorí dostanú darček od firmy Lego. A teraz pozor! Na konci školského roku čaká každú správnu odpoveď veľké žrebovanie o veľkú cenu! Bude ňou farebný televízor!

Držíme vám palce!

„Kto môže byť tento pán?“ kladiete si iste otázku pri pohľade na našu fotografiu. Pravdepodobne ju vidíte po prvý raz. Tento

zvláštny muž mal rád deti a vymyslel pre ne plno neobyčajných príbehov. Veľmi miloval Slovensko, a napriek tomu zomrel v ďalekej Argentíne. Precestoval naozaj veľký kus sveta! Ak by ste to chceli skúsiť aj vy, niet nič ľahšieho. So Smelým Zajkom to hravo zvládnete. Môžete sa s ním vybrať dokonca do rovníkovej Afriky! A čo taká búrka na mori? Prežili ju tri múdre kozliatka a okrem toho sa im podarilo prekonať aj veľa ďalších nepríjemností, len aby uzreli závrtné mrakodrapy vysnívanej Ameriky. Ak to chcete skúsiť s nimi, musíte okúsiť tvrdý život drsných námorníkov. Nemusíte sa však obávať! S kozliatkami sa vám aj tá najhoršia galiba premení na veselé dobrodružstvo. Pre tých, ktorí sa obávajú morskej choroby, pripravila cestovná kancelária Budkáčik a Dubkáčik exkurziu, na ktorej spolu prebrúsíte deväťor remesiel, aby ste sa nakoniec presvedčili, že všade dobre, doma najlepšie.

Pán spisovateľ, ktorého meno máte uhádnuť, sa však nekamarátil len so samými zvieratkami. Životom ho sprevádzala aj spanilá Slnovratka, zlatovlasá sestra, pastier Turák a celý krdeľ vznešených a múdrych rozprávok, ktoré dokázali zlé obrátiť na dobré.

A pritom vždy stačilo, aby hrdina len veľmi, veľmi chcel!

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

Ak chcete, aby sme vám ešte trochu pomohli, prezradíme vám, že spisovateľ z fotografie bol jedným z prvých redaktorov časopisu Slniečko. Pozor! Nezabudnite, že prvé číslo Slniečka vyšlo už v roku 1927!

Meno pána spisovateľa, ktorý sa na vás díva z fotografie, napíšte na korešpondenčný lístok. Nezabudnite napísať svoju adresu a pošlite ho do redakcie Slniečka na Nám. SNP. 12, 815 19 Bratislava do 10. februára. Desať správnych odpovedí odmeníme darčekom od firmy Lego.

Na vaše správne odpovede sa teší

LUBICA KEPŠTOVÁ

Správna odpoveď z 2. čísla:

Spisovateľ Dušan Dušek mal veľkú radosť z množstva správnych odpovedí s jeho menom. Osobne vyžreboval výhercov a podpísal slniečkárske pohľadnice s venovaním pre triedne kolektívy. Darček od firmy Lego posielame: K. Dovičovej z Dechtíc; D. Zavackému z Popradu; P. Prielomkovi z Malženíc; M. Jaľudovi z Veľ. Bielic; Z. Dubovickej z N. Bystrice; P. Smolárikovi z Bratislavy a D. Gulasovej zo Zvolena, R. Ružičkovi z Podbrezovej; R. Puškovi z Popradu a O. Balážikovi z H. Orešian.

TURÁKOV

zázračný kvet

Kde bolo, tam bolo, akurát na tom vršku to bolo, čo má tri vrcholce a na prostrednom tri brezy. Jedna veľká, druhá menšia a tá tretia iba čo zo zeme vyrastá.

A práve pri tejto tretej zastavil sa pastierik Turák, lebo sa mu odmotal remenec na krpci.

Okrúti si remenec, dupne, ba už by aj vykročil, keď vtom počuje:

„Stoj, lebo ma zadláviš!“

Zastane, díva sa, ničoho nevidí – a o človeku naširoko-naďaleko ani slychu.

„Vietor duje, zato sa mi zazdala ľudská vrava,“ hovorí si Turák. I dupol by si hned, ale zastaví ho hlas ešte silnejší.

„Stoj, lebo ma zadláviš!“

Díva sa, a už aj vidí červený kvet na krátkom stebľe. Čudný kvet, aký nikdy nevidel a o akom ani nepočul.

„Čo si, to si, čudné si, ak máš ešte i ľudský hlas.“

Kvet sa kolembal na stebľe, aj mu odpovedal: „Len o to dbaj, aby si ma nezadlávil!“ prosil Turáka a kolembal sa ďalej.

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

„Akože ťa nepridľaviť, keď si vyrástol na mojom chodníku, kade najviac chodím?“

„Staraj sa, ako vieš. Ak sa dobre budeš starať, do smrti neofutuješ.“

Turák nelenivý zmykol si z hlavy klobúk, na ktorom mu tej jari mladé straky štyri diery vyzobali, a prikryl ním zázračný kvet, aby si vraj zapamätal, kde nemá nohu položiť.

Ale potom skoro onemel od údivu.

Klobúk sa sám od seba začal dvíhať. Dvíha sa, dvíha, a keď je už od zeme na dve piade, tu pod klobúkom stojí človečik v červených nohavičiach, na Turáka žmurká, oči si pretiera.

„Ech, či som dlho spal, akurát sto a jeden rok, a nik ma nezobudil, nik nezavolať. Ale keď si ma ty zavolať, nuž som tu, sluha som, a tak ti budem slúžiť, ako budeš chcieť, lebo si mi pán.“

Turák bol veru prestrašený, zato i v úľaku zbadal, že mu jedna ovca vybočila z krdla, nuž nenazdajky skríkol:

„Dočkaj, braček, najprv si musím ovcu zavrátiť!“

Nestačil to ani dopovedať, už sa človečik rozbehol ako strela a ovcu zavrátil.

Ba veru zavrátil mu ovcu nie raz, zavracať ich až do večera a Turák sa nemusel z chládku ani pohnúť.

Páčilo sa Turákovi, že má dnes takého dobrého sluhu, i ľutoval, že musí ísť spať. Nikdy viac nebude už takým veľkým pánom, čo iba pod brezou sedí a do doliny hľadí.

A veru sa na druhý deň zrána šiel pozrieť, či kvet vykvitol, alebo nie. A bolo mu smutno, lebo po kvete nebolo ani stopy.

Zavracať Turák ovce, zavracať ich sám, spotil sa, ukonal. Slnce mu stálo už nad hlavou, a kvet dostriehnuť nemohol. Iba keď sa slnce prevalilo na západ, prišlo mu na um, položiť klobúk na včerajšie miesto.

Sotva ho tam položil, klobúk sa už dvíha a človečik volá:

„Tu som, sluha som a ty si mi pán!“

Turák sa hneď vyzvedal:

„Vidím, vidím, ale to mi povedz, ako dlho bude trvať moje panstvo?“

„Ak ťa nepochytí ľudská márnosť, potrvá ti ono až do tvojej smrti. No ak budeš márnivý, iba kým raz slnce zapadne,“ odpovedal Turákovi sluha.

No to je ľahké dodržať! pomyslel si Turák a vyvalil sa pod brezu. Iba kedy-tedy pozrel, kade mu chodí klobúk, lebo sluhu nebolo pod ním vidieť, keď sa zapletal v tráve.

A bolo Turákovi dobre.

Na tretí deň zveril ovce svojmu sluhovi a išiel do dediny. Chodil z domu do domu a všade sa núkal ľuďom:

„Vyžeňte si ovce, napasiem ich aj za dobré slovo!“

VEĽKÁ LITERÁRNA SÚŤAŽ

...alebo farebný televízor môže byť tvoj!

Ľudia si mysleli, že sa zbláznil, lebo zadarmo, akože za dobré slovo, ešte ani jeden pastier nepásol.

„Akože ti dáme ovce, keď si ani svoje nestrážiš? Kdeže ti je krdle?“ spytovali sa a chceli sa mu vysmiať.

„Heno je, hen, na tom kopci s tromi vrcholmi. Klobúk som si pri ňom nechal, aby mi ho strážil.“

Ľudia nikdy nepočuli čosi také smiešne, aby klobúk pásol ovce, a div nepukli od smiechu. Ale keď pozreli pod vrcholec, na kopec, priam tak bolo, ako Turák vrazil: klobúk behal po pasienku, akoby ho len vietor nosil, a keď ovca vybočila, hneď ju zavrátil.

Dali Turákovi ovce v jednom dome, dali mu aj v druhom. Do pol poludnia nabháňali mu ich z celej dediny, aby ich pásol.

No horkýže Turák pasie! Pod brezou sedí, ani za klobúkom nehľadí, lebo nemusí, keď má usilovného a verného sluhu.

Sedí, vylihuje a dáva si pozor, aby iba toľko prijal od ľudí, čo vládze zjesť na jedno posedenie. Ak by mal viac, bola by to márnosť a mal by po panstve.

Vylihuje tak deň, vylihuje dva. Na tretí sa mu to zunuje a rád by niečo robil. Aj si vymyslí, že si zašije krpec, lebo i ten mal deravý. Šije, šije, ani sa neponáhľa, aby mu to trvalo – no čože pastierovi krpec zašit?

Krajec chleba zjesť a krpec zašit – akurát rovnako dlhá robota.

„Však ja mám i klobúk deravý!“ zišlo mu zrazu na um. I vypýtal si ho od sluhu, že si ho popláta.

A to bola práve tá márnosť, ktorú nemal vykonať.

Sotva zašil jednu diery zo štyroch, tu sa hneď ovce začali rozbiehať, ani čo by ich niekto plašil.

„Hej, sluha môj, akáže to robota?“ vykrikuje Turák. Ale po sluhovi ani chýru, ani slychu! Sám musí behať za krdlom, ani dych mu už nestačí.

I zbadal sa Turák a utekal pod brezu, kde si nechal klobúk aj s ihlou, rozpáral diery – ale čože? Už to nebola diery vyzobaná od mladej straky!

Bolo po Turákovej moci.

Žije si bez nej aj dnes, ak ešte neumrel. A vraj mu ani trochu nie je ľúto za sluhom, lebo vylihoval by už vydržal ani deň. Nestojí vraj ani za deravý groš také pastierstvo, keď si nemôžeš ovcu sám zavrátiť a pohovárať sa s ňou.

Ilustroval VLADIMÍR MACHAJ

Anna
Minichová

Tajomstvo

Janka mala narodeniny. Rovných sedem rokov. Sedem ako sedem dní v týždni.

Prišli jej blahoželať starkí z Hlohovca. Prišli s košík voňavých jabĺk. Starký dal Janke knižku a starká jej dala malú škatuľku. Bola v nej strieborná retiazka s otváracím medailónikom.

Keď ho Janka potriasla, čosi v ňom hrkalo.

„Čo je vo vnútri?“ spýtala sa Janka.

„Tajomstvo,“ odvetil s úsmevom starký.

„Aké tajomstvo?“ vyzvedala Janka.

„Také...“ stíšil starký hlas a pošepol Janke čosi do ucha. Janka zahrkala medailónikom a usmiala sa.

„Stráž si ho! Keď zahrkáš, spomenieš si na nás,“ povedala stará mama a starký dodal: „A spomenieš si aj na našu záhradu.“

„Ďakujem!“ potešila sa Janka a pobozkala starkú aj starkého.

Na druhý deň otecko zaviezol do školy Janku a spolu s ňou košík medovníkov a dvadsaťštyri žuvačiek. Prečo práve dvadsaťštyri? Lebo v triede je práve toľko detí a všetky blahoželali Janke k narodeninám.

Janka sa pochválila darčekmi, ktoré dostala od starkých. Knižkou aj hrkacím medailónikom.

„Čo je v ňom?“ pýtali sa zvedavo deti.

„Tajomstvo,“ povedala Janka.

Dievčatá sa uspokojili, ale chlapcom to nedalo pokoja. Neustále sa vyzvedali:

„Povedz, čo to tam hrká?“

Janka mlčala.

„Ani sama nevieš,“ uškŕňali sa.

„Viem, ale tajomstvo sa neprežrádza!“ trvala Janka na svojom.

„Odkiaľ to vieš?“ spýtal sa Gusto.

„Starký mi pošepol,“ odvetila Janka.

„Pošepni nám ho aj ty,“ naliehal Vincko na Janku.

„Tak dobre,“ povedala Janka a rad-radom každému šepľo do ucha: „V tom medailóniku je strom!“

„Strom?“ čudovali sa deti. „To nie je možné!“

A vzápätí všetky zaprosili:

„Ukáž nám ho, ukáž!“

Janka otvorila hrkací medailónik. Bolo v ňom čierne jablčné jadierko.

„A kde je strom?“ zarazili sa deti.

„Predsa v jadierku,“ usmiala sa Janka a dodala: „Veď práve to je to najväčšie tajomstvo.“

Ilustrovala OLGA BAJUSOVÁ

NE DOKONČENÁ rozprávka

Medzi mnohými rozprávkovými motívmi objavila som nedávno jeden nevšedný. Mohla by byť z neho zaujímavá rozprávka, myslím si, len ako ju završiť? Uvažujem, lámam si hlavu a vtom mi zide na um: **Porad sa s mladými čitateľmi.**

Tak sa teda radím a tu vám, milí čitatelia, celú vec predostieram.

Bol raz jeden rybár. Mal doma sedem detí, ktoré boli ustavične hladné. Musel sa riadne obracať, aby im každý deň obstaral niečo do misy.

Toho dňa sa mu akosi obzvlášť nedarilo. Prešlo aj popoludnie, a on ešte stále nič neuložil. Ale naveľa-naveľa ho predsa postretlo šťastie a v sieti sa mu ocitla ryba.

„Tak sa teda i dneska najem!“ vydýchol si rybár.

A tu sa ozve ryba ľudským hlasom:

„Pusť ma, rybár, dobrý človek, deti mi plačú od hladu.“

Rybár zavrtel hlavou:

„Prepáč mi, ryba, ale nemôžem ťa pustiť. Moje deti sú hladné, spravíme si z teba večeru.“

„Pusť ma, rybár, veľmi ťa prosím. Len čo si nakŕmim deti, vrátim sa.“

„Naozaj by si sa vrátila?“ nechcel veriť rybár.

„Sľubujem ti to. Kým tieň tamtoho topoľa dosiahne skalu pri brehu, vrátim sa nazad.“

Rybár ju teda pustil. Ale v duchu si nadával, že je taký ľahkoverný.

Ledva sa tieň topoľa dotkol skaly, čo stála neďaleko brehu, ryba sa vrátila a vkĺzla do siete.

„Ďakujem ti, rybár, dobrý človek, už som si deti nakŕmila.“

Rybár stojí, hľadá, rozmyšľa...

Milí mladí čitatelia, ako by ste zakončili túto nedokončenú rozprávku? Stačí ju dopovedať niekoľkými riadkami.

Za spoluprácu vám ďakuje

Mária Ďuríčková

POZNÁMKA REDAKCIE:

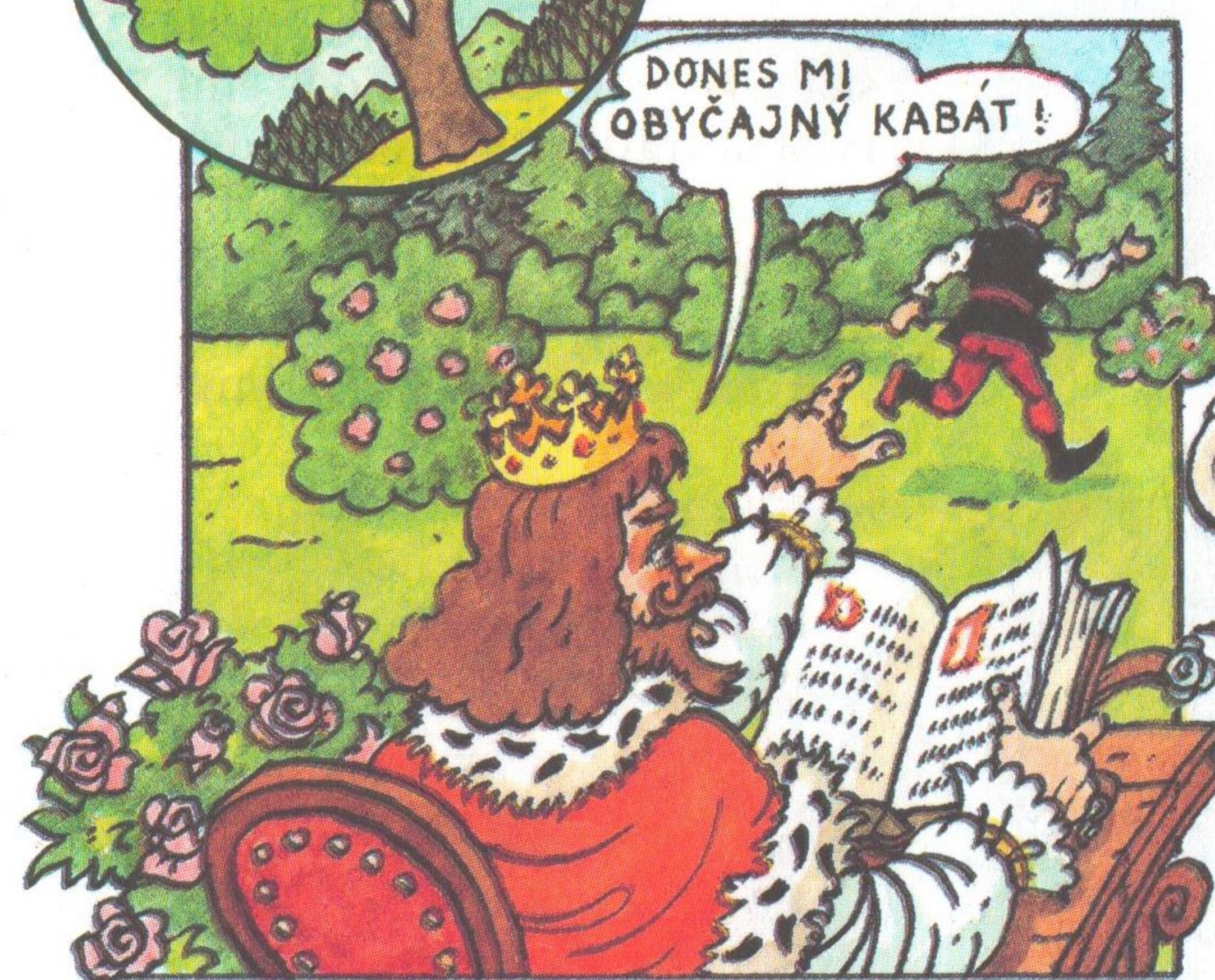
Najzaujímavejšie riešenie uverejníme a ich autorom pošleme hračky, ktoré Slniečku venoval Ing. LADISLAV FEHÉR, majiteľ firmy JUMBO zo Šamorína.

Svoje riešenia pošlite redakcii Slniečka do 10. februára 1993. Na obáku napíšte heslo: NEDOKONČENÁ ROZPÁVKA.

Kráľ Matej A HUSI

PÍŠU ŠTEFAN MORAVČÍK
A ZUZANA ZEMANÍKOVÁ
ILUSTROVAL MARIÁN ČAPKA

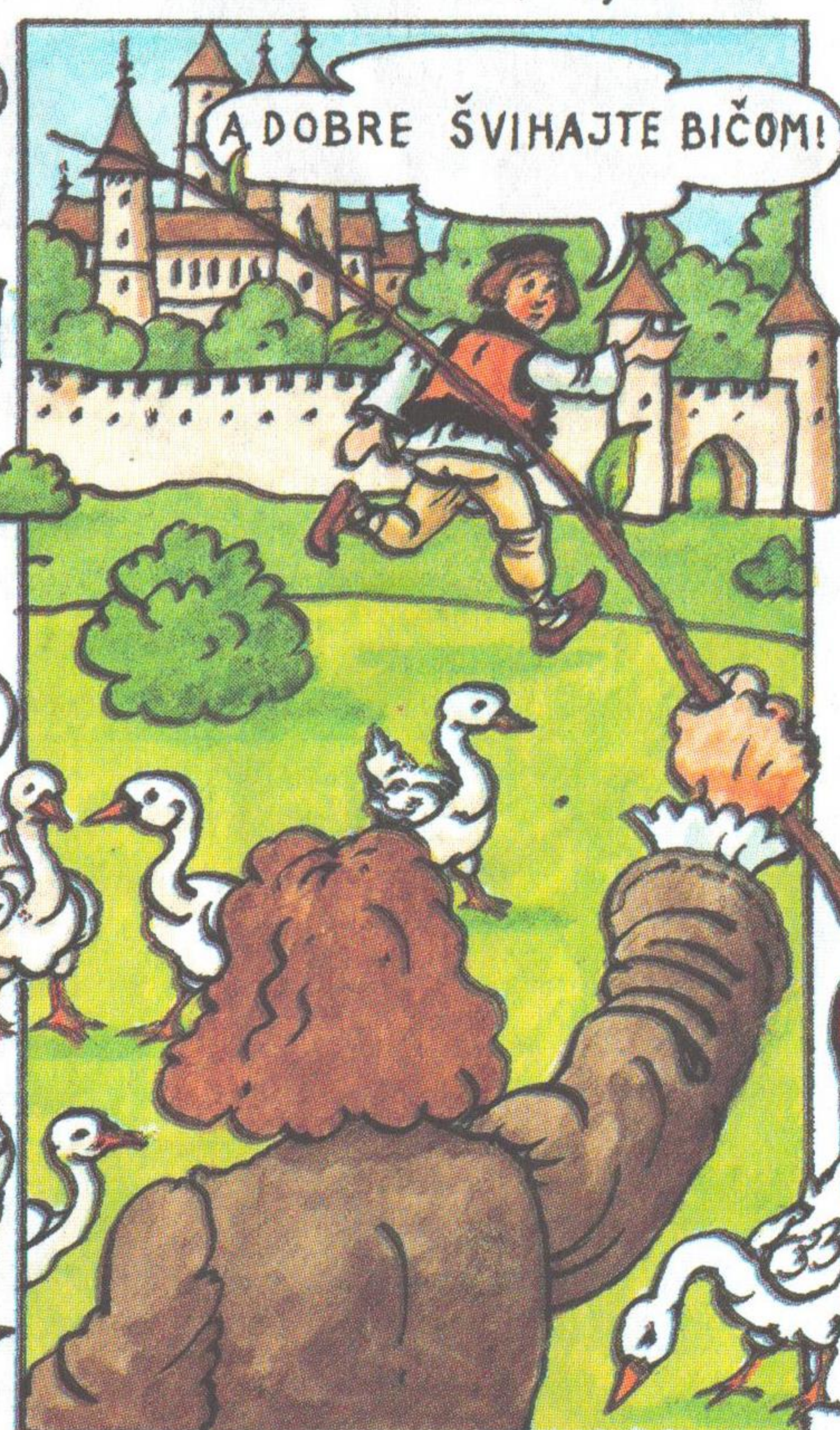
Raz kráľ Matej čítal knihu o živote dedinského ľudu.

Preobliekol sa do sedliackych šiat a vybral sa medzi ľud, aby zistil, ako žije.

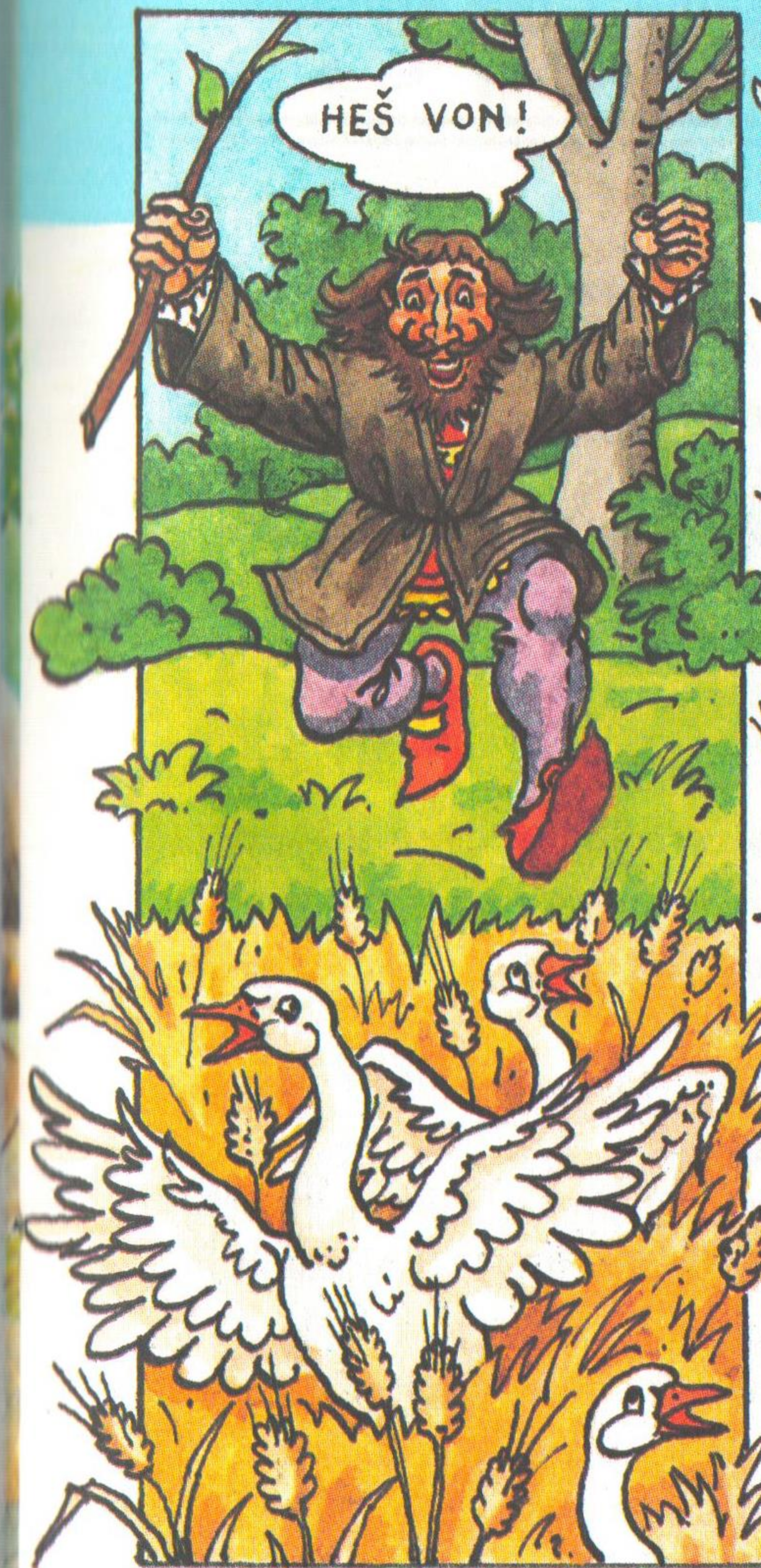
Kráľ Matej zašiel za pastierikom.

Kráľ musel pastierikovi sľúbiť, že husi postráži.

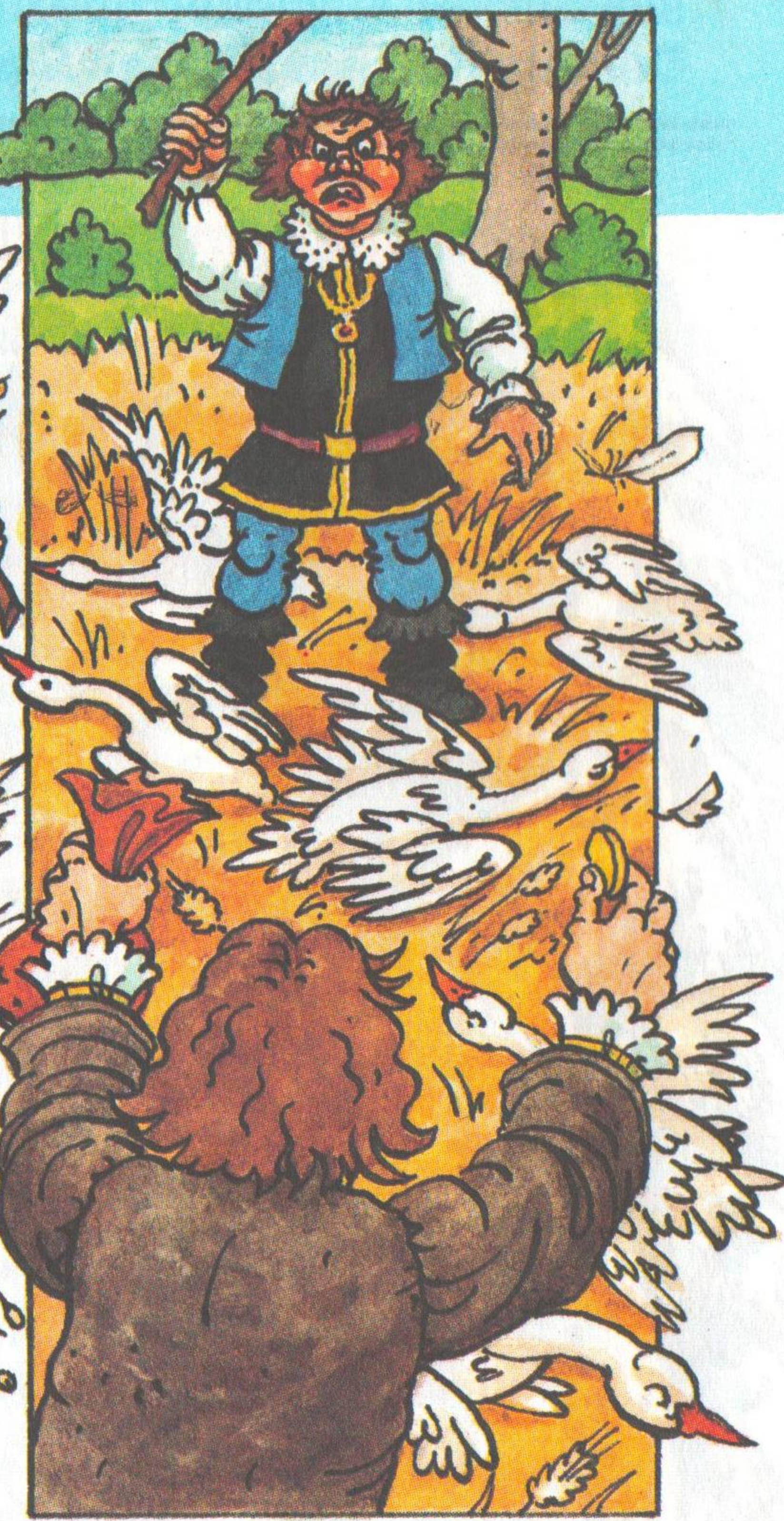
Kráľovi Matejovi sa však bičom šviháť nechcelo.

Husi to využili a podho všetky do jednej do žita.

Kráľ husi zaháňal, ale len čo žito podubasil.

Prišiel sedliak a zle-nedobre na kráľa i na husi.

Gazdiná, čo jej zabité husi patrili, spustila nárek.

Napokon prišiel pastierik. Zhrozil sa a zalomil rukami nad tou spúšťou.

Vo vydavateľstve *Mladé letá* je pripravená na vydanie krásna kniha slovenskej klasickej poézie *Odkliata panna*. Prinášame z nej príhovor Daniela Heviera a básň Sama Chalupku.

Pamätáš sa? Boli sme raz spolu v parku, ktorý sa volá Sad Janka Kráľa. Uprostred zelene a kvetov, na kamennom podstavci, stojí vysoký muž. Nestojí, ale kráča. Kráča na mieste. Stojíme pod bielou sochou a ty sa pýtaš:

„Kto je to?“

„Janko Kráľ.“

„On bol kráľ?“

„Nie – slovenský básnik.“

A potom sa rozprávame o dávnych časoch, keď bol náš slovenský národ ešte slabý ako dieťa. Mal svoje piesne, presmutné balady, figliarske príslovia, hádanky a toľko bohatstva ukrytého v slovách a tónoch, aké nemajú ani niektoré oveľa väčšie národy.

Ale čo z toho, keď to bolo všetko roztrúsené po kútoch a kútikoch, keď to nebolo uložené do kníh ako zlatý poklad do truhlíc. Ba keď ani tých slovenských kníh ešte nebolo!

A potom sme po večeroch čítali verše našich básnikov z tých dávnych čias, tie verše, ktoré sú uložené v hrubých knižkách bez obrázkov. Keď som ťa videl s doširoka otvorenými očami, ako pri tých starých príbehoch ani nedýchaš, vedel som, že stačí farebnosť veršov zaodieť do farebných obrázkov a ponúknuť ti ich. Nečakať na to, kým vraj na ne dorastieš, pretože vtedy už budeš mať iné starosti. V dospelosti však budeš tiež potrebovať vedieť, kto si, odkiaľ prichádzaš, kto boli tvoji predkovia a kde máš svoju vlasť, v ktorej si sa narodil.

Ponor sa teda do čistej rieky rýmov a obrazov. Neboj sa, nezahynieš v nej ako Divný Janko. Ani on nezahynul. Dnes už vieš, že nestojí nehybne na podstavci v petržalskom parku. Ide, kráča vekmi a rokmi... Keď pôjde okolo teba, už ho budeš poznať.

SAMO CHALUPKA *Turčín Poničan*

Jajže, Bože, strach veľký:
padli Turci na Poniky,
padli, padli o polnoci,
jajže, Bože, niet pomoci.

Ludia boží, utekajte,
zajať Turkom sa nedajte.
A čo mladé - zutekalo,
a čo staré – nevládalo.

Skočil Turčín bystrým skokom
do jelšiny nad potokom,
našiel on tam starú ženu,
medzi krovím učupenú.

Také jej on robil muky:
do železa dal jej ruky,
povraz hodil jej na šiju
a o koňa pripál si ju.

Vláči Turčín starkú, vláči,
po hrobline, po bodlačí:
starkej krv sa z nôžok leje,
a Turčín sa iba smeje.

A keď ona už ustáva,
korbáčom ju pošibáva,
a keď ona na zem padá,
ostrohami v bok ju báda.

Hučia, hučia Turkov čaty,
poháňajú ľud zajatý.
Tri razy mesiac omladol,
a oni vždy tiahnu nadol.

Ten turecký svet ďaleký,
prešli oni cez tri rieky.
Zašli oni za tri hory,
zastali pri širom mori.

A nad morom mesto leží,
týči k nebu tisíc veží.
Jaj, Bože, len smutno je to:
na tých vežiach kríž nieto.

A keď blížili sa k mestu,
Turkyňa im zašla cestu:
a Turkyňa ako ruža
pekne víta svojho muža:

„Vitaj, muž, vitajže mi
v tej tureckej krásnej zemi!
Či sa dobre vám vodilo?
Či vám šťastie poslúžilo?“

„Dobre, dobre sme chodili,
Maďarov sme si podbili,
a Slováci sa nedali,
preto sme ich zrabovali.

A čože je tu nového?
Povedz, žienka, dač' dobrého.“
„Dobrá, dobrá tu novinka:
požehnal ti Pán Boh synka.“

Ilustroval
MARTIN KELLENBERGER

„A ja vediem otrokyňu,
nášmu synku varovkyňu.
Keď ho bude kolísavať,
pekne bude mu spievavať.

Slovenka to tam od Hrona,
veľmi pekne spieva ona:
bo spevu na božom svete
nad slovenský nenájdete.“

Dopočul to Turčín mladý,
hneď so starkou stal do vady:
„Ako ty smieš to spievati?
Či si mu ty stará mati?“

„Raz Poniky rabovali,
syna môjho s sebou vzali,
syna môjho v treťom roku,
mal on hviezdu, znak na boku.“

A Turčín a jeho žena
hodili sa na kolená:
„Odpusť, mati, svojmu synu
prevelikú jeho vinu.

Nebudeš už otrokovať,
s nami budeš tu panovať,
chodiť ako my vo zlate
a spočívať na zamate.“

„Udeľ vám Boh, deti moje,
sväté požehnanie svoje,
ale túžba moja letí
len ta, kde kríž z veže svieti.

Ta do vlasti mojej lona,
na tie krásne brehy Hrona:
tam kvitol kvet mojej mladi,
inde sa mi žiť nesladí.

Tam pod krížom starší moji
v tichých hrobch spia v po-
koi,
tam – keď bude vôľa božia –
i mňa ku nim nech uložia.“

Turčín sedí, kávu pije
a Turkyňa zlatom šije:
a starká si spieva tíše
a Turčiatko im kolíše.

„Hajaj, búvaj, krásne dieťa!
Donesiem ti z hája kvieťa,
donesiem ti z ruže púčok,
veď si ty môj milý vnúčok.“

Žil raz jeden Ďuro Truľo. Lenivý bol až strach, na svete mu nebolo páru. Prstom nepohol, aby sa mu nezlomil, slamku cez deň nepreložil, aby ho neprivalila. Váľal sa len v perinách a táral dve na tri. A tak mal jazyk svalnatý, no ruky a nohy ani cibiky.

Dobří rodičia sa z nepodareného syna usúžili k smrti, a keď sa pominuli, neostávalo Ďurovi nič iné, len sa oženiť.

„Žena bude robiť a ja si budem volkať v postielke,“ sníval Ďuro Truľo a takto by hádam presníval celý život, keby mu nezaškříkalo v bruchu. Vzápätí sa ozval žabí koncert, a ten ho už vyduril z teplej postele.

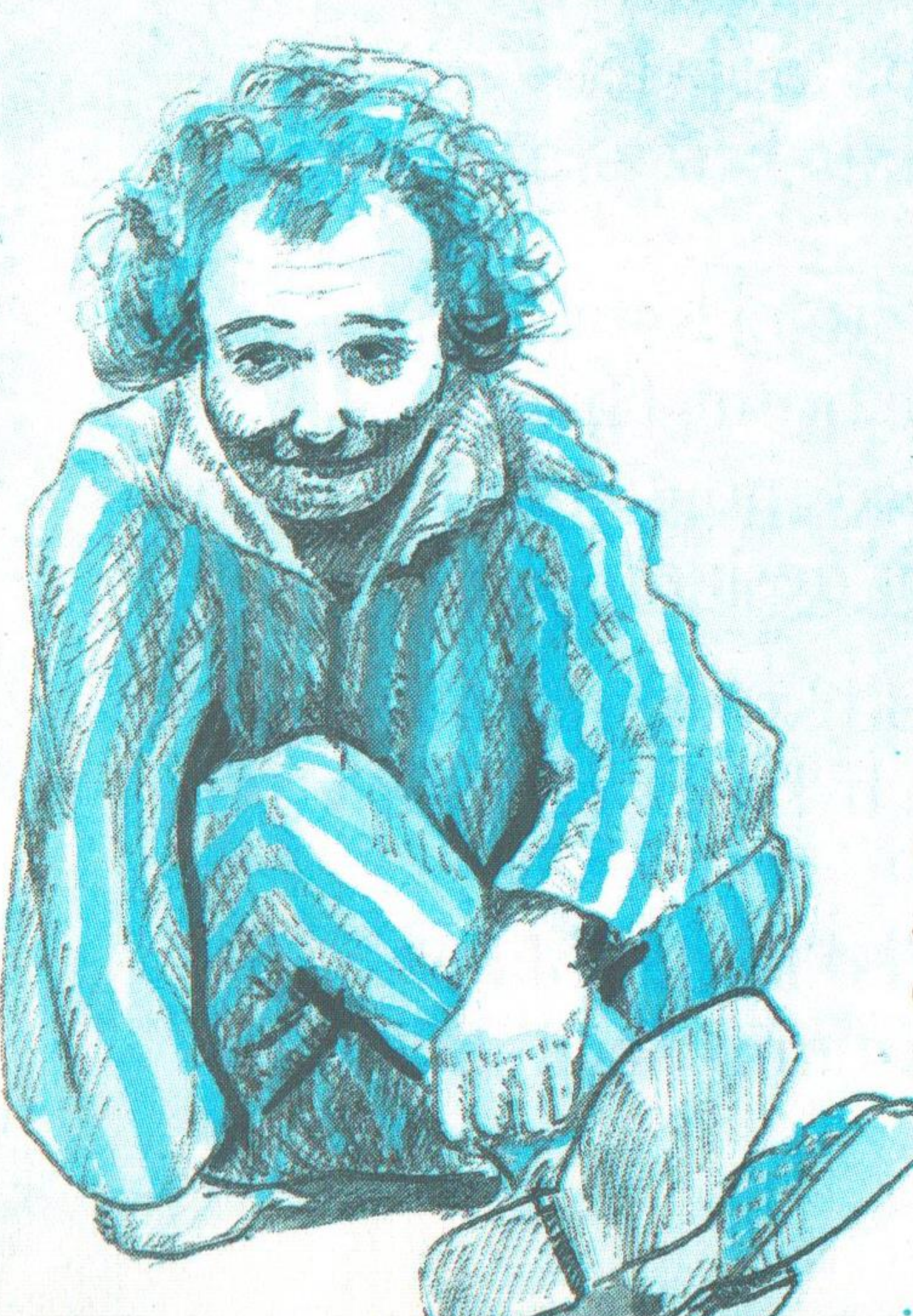
„Mládenec som rúči, majetok mám súci, dievčence sa budú pretekať, ktorá sa stane mojou ženou,“ dodával si Ďuro Truľo odvahy.

Steperil sa z postele a podho rovno do najbližších susedov, aby čas netratil a rýchlo sa vrátil do pelechu.

Joj, lenže od toľkého ležatého života mu nohy zabudli chodiť! A veru im dlho trvalo, kým si spomenuli na prvý krok. Nečudo, že mu cesta k susedovým vrátam trvala celučký deň. S prázdnyimi rukami prišiel, s plným košíkom domov odchádzal.

Susedovie dievka sa mu však zasmiala do očí, že čo by si s takým mužom ako je on, prepánajána, počala. Nech sa len ďalej unúva.

Nuž, keď si Ďuro Truľo po tej námahe náležite oddýchol, unúval sa ďalej. Rovno k druhému susedovi dievku pýtať. Tam dorazil už za pol dňa, no pochodil rovnako ako dovtedy. A tak dennodenne meral cestu od domu k domu, ale šťastie v láske nemal.

„Ide Ďuro po ceste, zase k novej neveste!“ vykrikovali za ním detiská.

Veru nebolo takej dievky v dedine, čo by si ho na krk zavesila. A tak mu jedna poradila, aby sa pobral do Bystrice a tam pokúšal osud. Lenže aj tam vyšiel na posmech. Ktovie prečo! Alebo vy, deti, viete?

Text piesne a noty z knihy M. Ďuričkovej a L. Pavlovičovej-Bakovej Spievaj si, vtačatko

Živo

1. Keď som i-šiel cez Bys-tri-cu, cez jed-nu u-li-cu, hop, hop, hop,
vi-del som tam tri pa-nen-ky se-dieť v o-kie-neč-ku, hop, hop, hop.

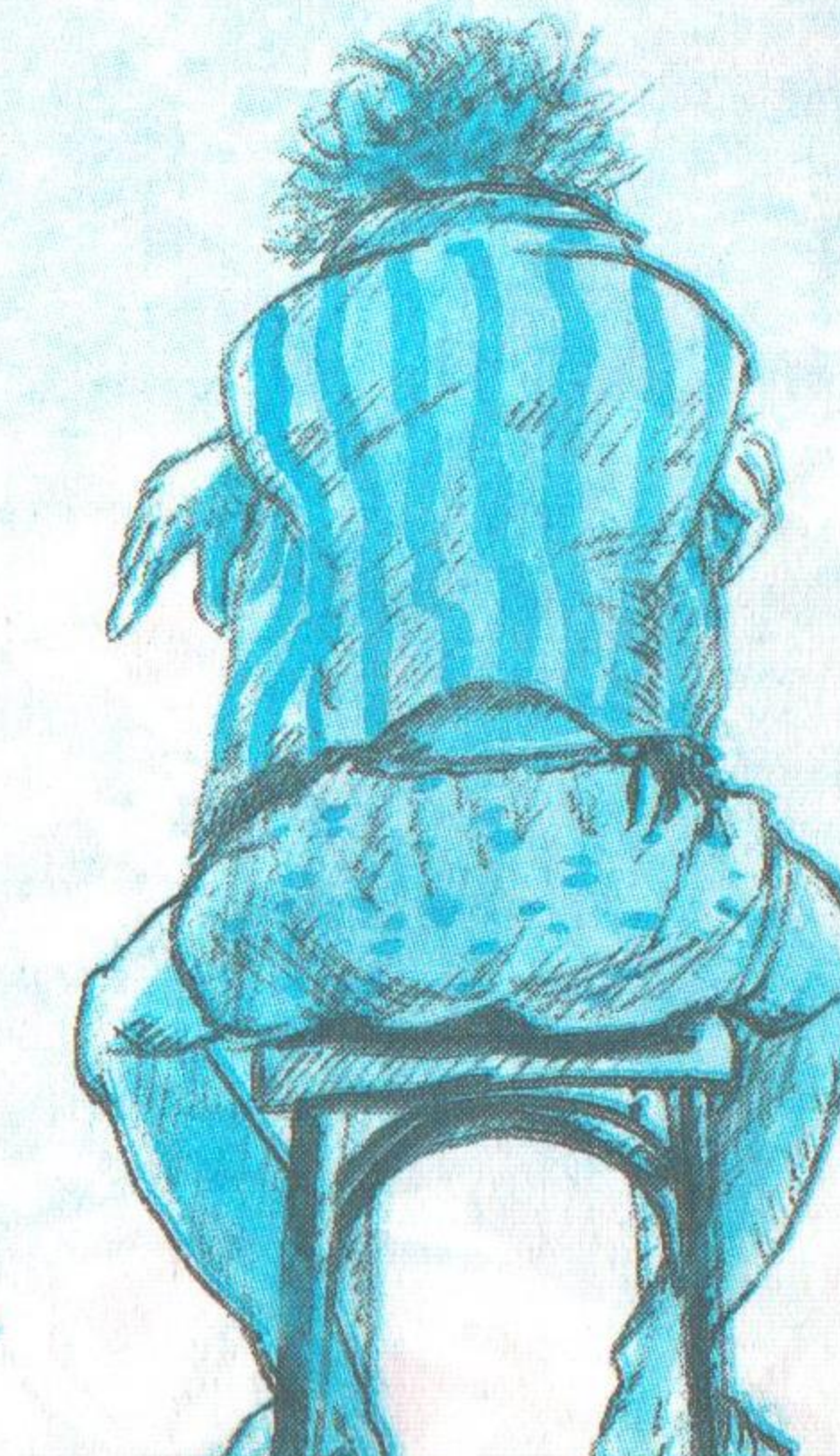

**Keď som išiel cez Bystricu,
cez jednu ulicu, hop, hop, hop,
videl som tam tri panenky
sediť v okienečku, hop, hop, hop!**

**Jedna bola Katarína
a druhá Zuzana, hop, hop, hop,
a tú tretiu nemenujem,
lebo ju milujem, hop, hop, hop!**

**Dal som jej ja prsteň zlatý,
žeby ma bozkala, hop, hop, hop,
ona na to nič nedbala,
len sa mi zasmiala, hop, hop, hop!**

Ilustrovala KATARÍNA JENDREJÁKOVÁ

MÁĽOVANÉ ČÍTANIE

pre prvačikov a duhačikov

bratia, koniare, palica, dukáty

Žili raz 3 Dvaja boli leniví, keď bol
hľupačik. Raz mu vravia: „Kubo, vrmi
a chod ju predat!“ Hľupačik mal
a šiel s ňou na jarmok. Keď prechádzal cez
saddol si pod jaden . Vom radul vi-
kov, nariegal . Hľupačik si myslí, že do
prehovoril a vraví: „Hujco, keď chceš
vy, ku ju máte!“ A nechal pri . Keď
sa vrátil domov, pýtali: „Nemám,
vraví Kubo,“ kúpce nezaplabil.“ ho zbili
a vyhnali z . „Hujco, plače Kubo“
„zaplatte, čo ste dlhý!“ No nič. Kubko sa
narobdil, schytil a potom
už len vyraboval . Z billaveho sa vy-
sypalo , že si za ne kúpil milien
doma, ale aj . A už je našej rozprávke
koniec.

NAPÍSAĽ: JÁN DONOVAL
NAMALOVALA: D. ONDREIČKOVÁ

Ján Turan

Túto báseň možno inscenovať s deťmi v triede alebo družine. Deti si vystrihnú rekvizity z tvrdého papiera: hlavu koníka pripevnia na paličku, k tomu „dostihové“ čísla od 1 do 20, a ešte číslo 50 a 100. Teda hra pre 22 detí. Každý má svoj dvojriadkový text. Deti postupne prichádzajú na scénu, hovoria svoj text a predvádzajú, čo z neho vyplýva. Napr. č. 4 zakikiríka, č. 10 češe kone atď. Deti však môžu rozohrať text aj podľa svojej fantázie. Spoznajú pritom niektoré roľnícke činnosti, učia sa rátať, aj hrajú divadlo.

1 Začínam od jeden,
vstávaj hore, už je deň!

2 Ten, kto vstane raz-dva,
z toho bude gazda.

4 Ja už rátam do štyri,
kohút spieva kikirí.

6 A ja do šesť rátam,
kto to ide k vrátam?

8 A ja viem už do osem,
žriebätko si priviaž sem!

10 Ja počítam do desať,
pôjdem kone očesať.

3 Kto naráta do tri,
s koníkmi sa skmotrí.

5 Kým narátam do päť,
ty nezaspi opäť!

7 Ja! Počítam sedem,
žriebätko vám vediem!

9 Narátal som do deväť,
ty koničky k vode veď!

11 Kto vie rátať jedenásť,
tomu tráva bude rásť.

KONÍČKY

12 Napočítam dvanásť,
pôjdem koňa popásť.

13 Keď narátam do trinásť,
prejdi s koňmi popri nás!

14 Kým narátam do štrnásť,
musíš koňom pašu nájsť!

15 Ja už rátam pätnásť,
príd s koníkmi pred nás!

16 Keď do šestnásť narátam,
dám jesť mojim zvieratám.

17 Sedemnášť, osemnášť,
koho vezmeš okrem nás? **18**

19 Kto naráta devätnásť,
vyorie aj toľko brázd.

20 Narátal som do dvadsať,
môžem kone obracať?

50 Kto naráta päťdesiat,
šošovicu bude siať.

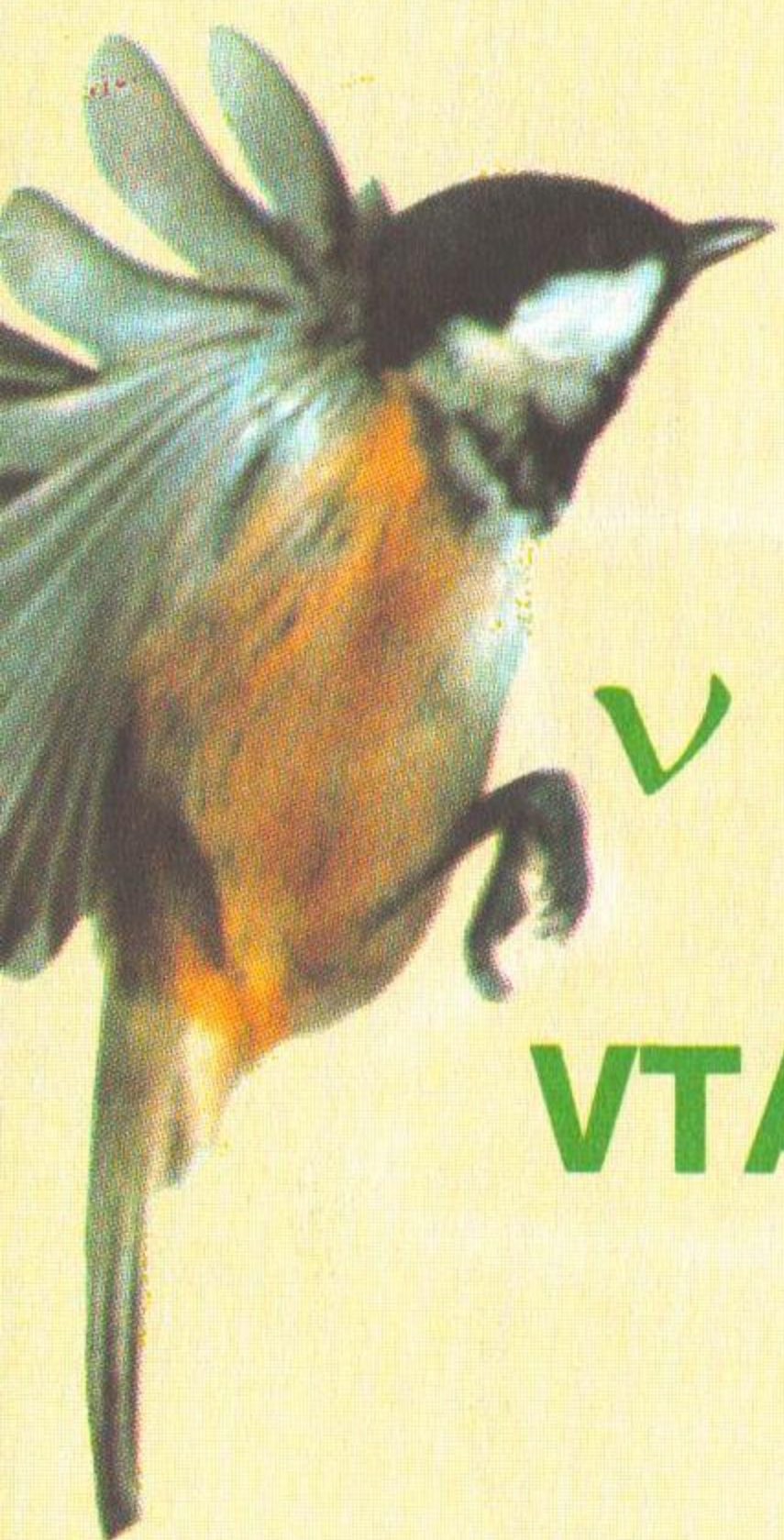
100 A kto do sto naráta,
ten dá zámku na vráta!

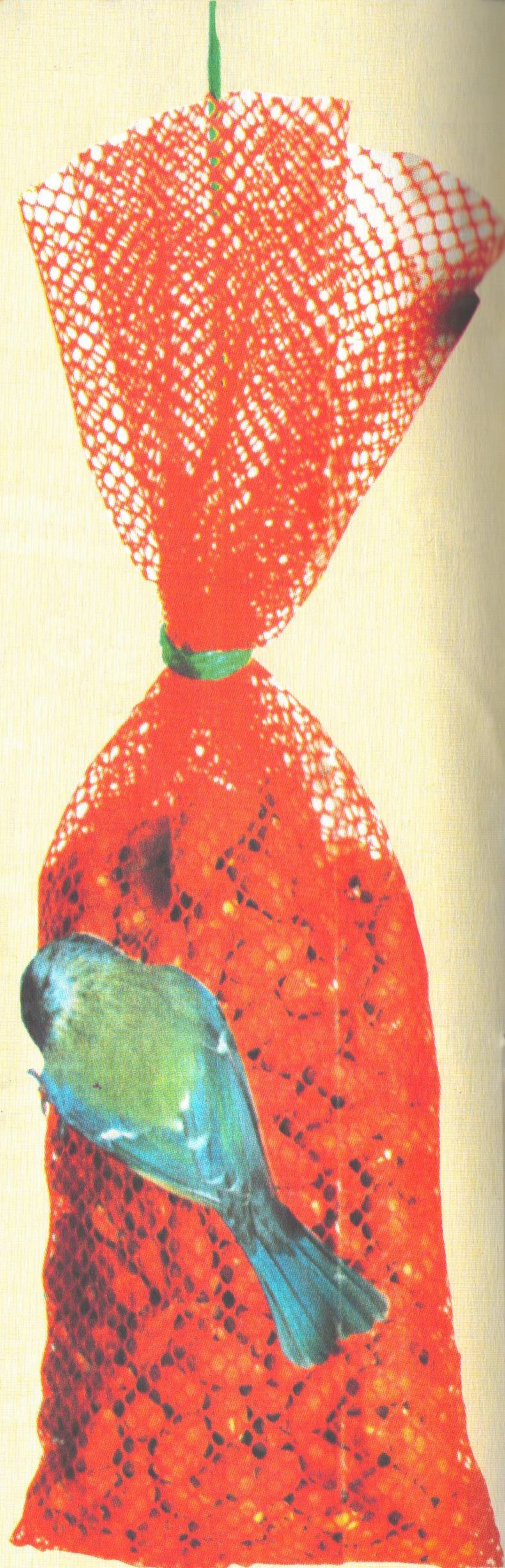

ORIEŠKOVÉ RAŽNIČI

Sýkorky a pinky vedľa šikovne lúskajú arašidové škrupinky. Určite si pochutnajú na orieškovom ražniči, ktoré pripravíme navlečením orieškov na špagát. Na spodnom konci špagáta urobíme uzol, aby oriešky nevypadli.

DETI v zelenom alebo VTÁČIA HOSTINA

VTÁČÍ ORECHOVNÍK

Tenké sieťované vrečko od ovocia naplníme orieškami, navrchu stiahneme špagátom a zavesíme.

VTÁČIA SALÁMA

V miske zmiešame asi 125 g zvyškov jedla: varenú zeleninu a ryžu, ovsené vločky, rôzne oriešky, vtáčí zob, omrvinky z čierneho chleba a strúhaný syr. Za pomoci dospelého rozpustíme na panvici 60 g pokrmového tuku. Tukom zalejeme zmes, premiešame a naplníme ňou téglik od jogurtu. Do stredu zapichneme vetvičku a necháme stuhnúť. Dostatočne stuhnutú salámu vyťahujeme z téglika a vyvalkáme vo vtáčom zobe.

Na vetvičku priviažeme kus špagátu a zavesíme.

ŠPIKOVANÉ POLIENKO

Poprosíme otecka, aby do polienka vyvrtal dierky. Naplníme ich salámovou zmesou a do polienka zaskrutkujeme háčik na zavesenie.

PLNENÁ ŠIŠKA

Do štrbín jedľovej šišky natlačíme čo najviac salámovej zmesi a šišku zavesíme na konár.

Prípravou týchto krmidiel, milé deti, vystrojíte vtáčikom hotovú hostinu. Budete mať zároveň výbornú príležitosť zistiť, ktoré druhy vtáčikov krmidlá navštívia.

Napište nám spolu s pani učiteľkami o vašich skúsenostiach s prípravou uvedených krmidiel.

Pripravila ALENA HOŠKOVÁ

Skôr než Matej poláme ľady, zvykne pani zima ukázať, kto vládne v prírode. Pre zvieratká a vtáky nastáva najkrutejšie obdobie. Viac než predtým sú odkázané na pomoc ľudí. Vy deti môžete pomôcť najmä vtáčikom. Ak ste im nestihli ešte pripraviť krmidlo, ponúkame vám dobré nápady z knihy Príroda, ktorá vyšla v Mladých letách. Nájdete v nej napríklad aj recept na prípravu vtácej salámy alebo lahôdok z orieškov.

SENIEČKO

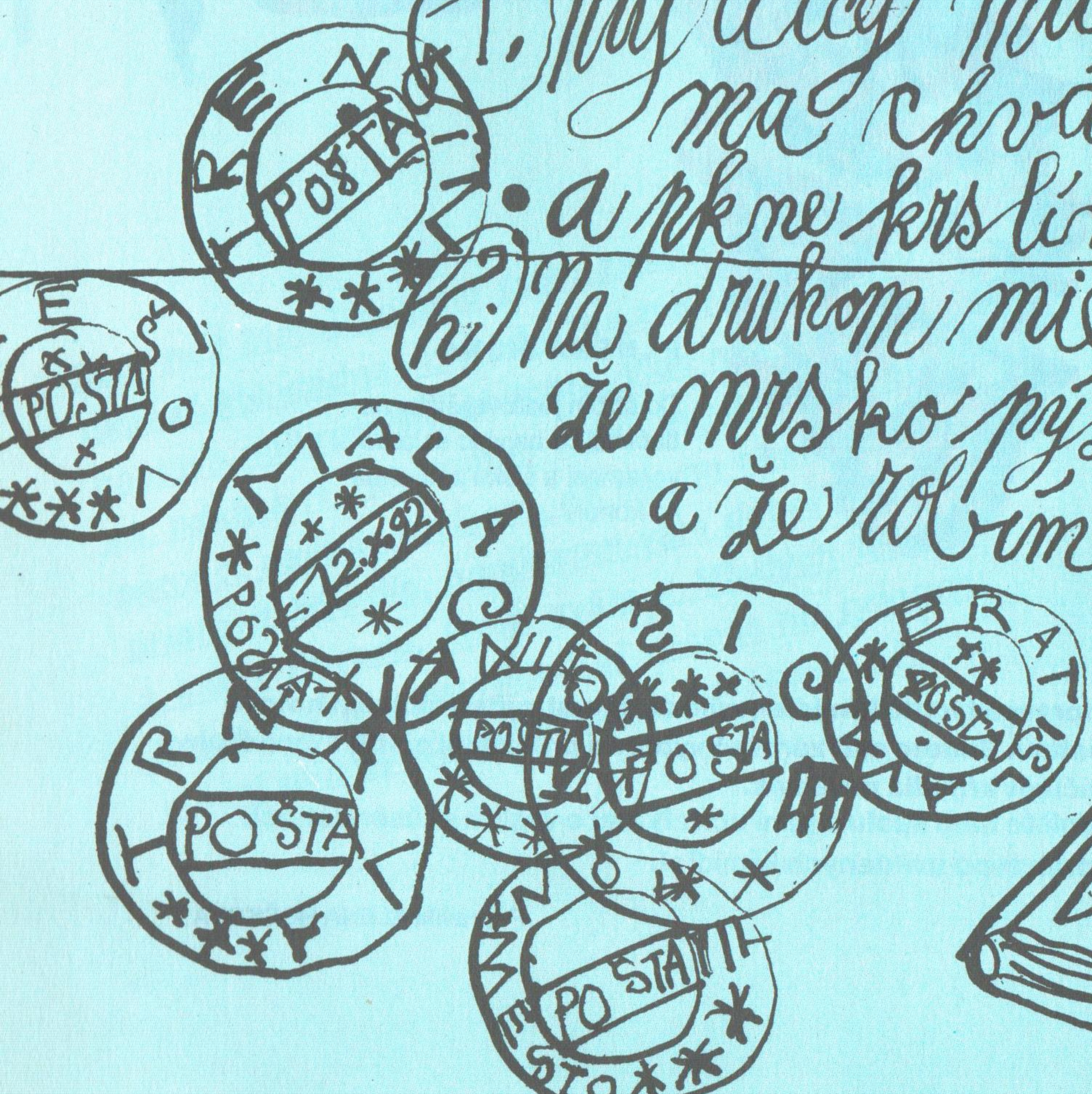
zožka / Miro / Kľočo

Ahoj Jožko!
Jožko, napiš nám, či dostávaš veľa listov a či máš z nich radosť.
Miro Farbiak, Klokoč.

List dorodávam dosť.
Tu s tvorbou: ~~.....~~

1. Najradšej mám tie, v ktorých
ma chvália, že dobre píšem
a píše kúsok.

2. Na druhom mieste sú listy z
že miško píše a že
a že to som chuby.

3. Na druhom mieste sú
listy z rýdla ľahké: aby som
prišiel na besedu do malaciek
alebo do Ľošic. Jedna čudná
Erika ma žiada, aby som
jej poslal knižku o Nevčakovi.

4. Najradšej mám
listy poučivé ľahké: ~~.....~~
s veľkým písmenom a tak...
na listy odpovedám na fšeski!

OTÁZKA PRE MOJICH SIVEČNÍCH
PRIATEĽOV:

Čo mám o spise tvoj čudnej
Erike?

5x5=25
ČAKAM RIEHLU
OTPOVEŤ

Veľa veľa
na masár
Jožko Mirovička

Útek
cez more

Kedysi dávno žilo v egyptskej krajine veľa Izraelitov, nazývaných aj Hebrejcami. Jedným z nich bol Mojžiš. Ako malého chlapca si ho osvojila egyptská princezná, takže nežil v biede ako jeho rodni, ale v bohatstve a prepychu. Jeho srdce zostalo však hebrejské. Keď to dal raz najavo tým, že sa zastal biedneho Hebrejca, musel zutekať z faraónovho dvora. Usadil sa v susednej krajine, kde žil až do svojho osemdesiateho roku.

Keď prišiel Mojžiš do madiánskej krajiny, mal štyridsať rokov. Odvtedy uplynulo ďalších štyridsať. Z muža v najlepších rokoch sa stal starček s dlhou šedivou bradou, s tvárou zbrádenou hlbokými vráskami. V zemi, ktorá ho prichýlila, sa už nepohyboval v skvostných paláciach, ale s pastierskou palicou v ruke denne kráčal za stádom oviec. Lenže na Egypt nezabudol. Na myseľ mu však neschádzal život na kráľovskom dvore, ale život jeho rodných, typiacich pod egyptskou knutou.

Jedného dňa pásol ovce na vrchu Sinaj, keď zbadal, že obďaleč začal horieť zelený ker. Ker horel, horel, ale nezahorel.

A tu sa z horiaceho kra ozval boží hlas:

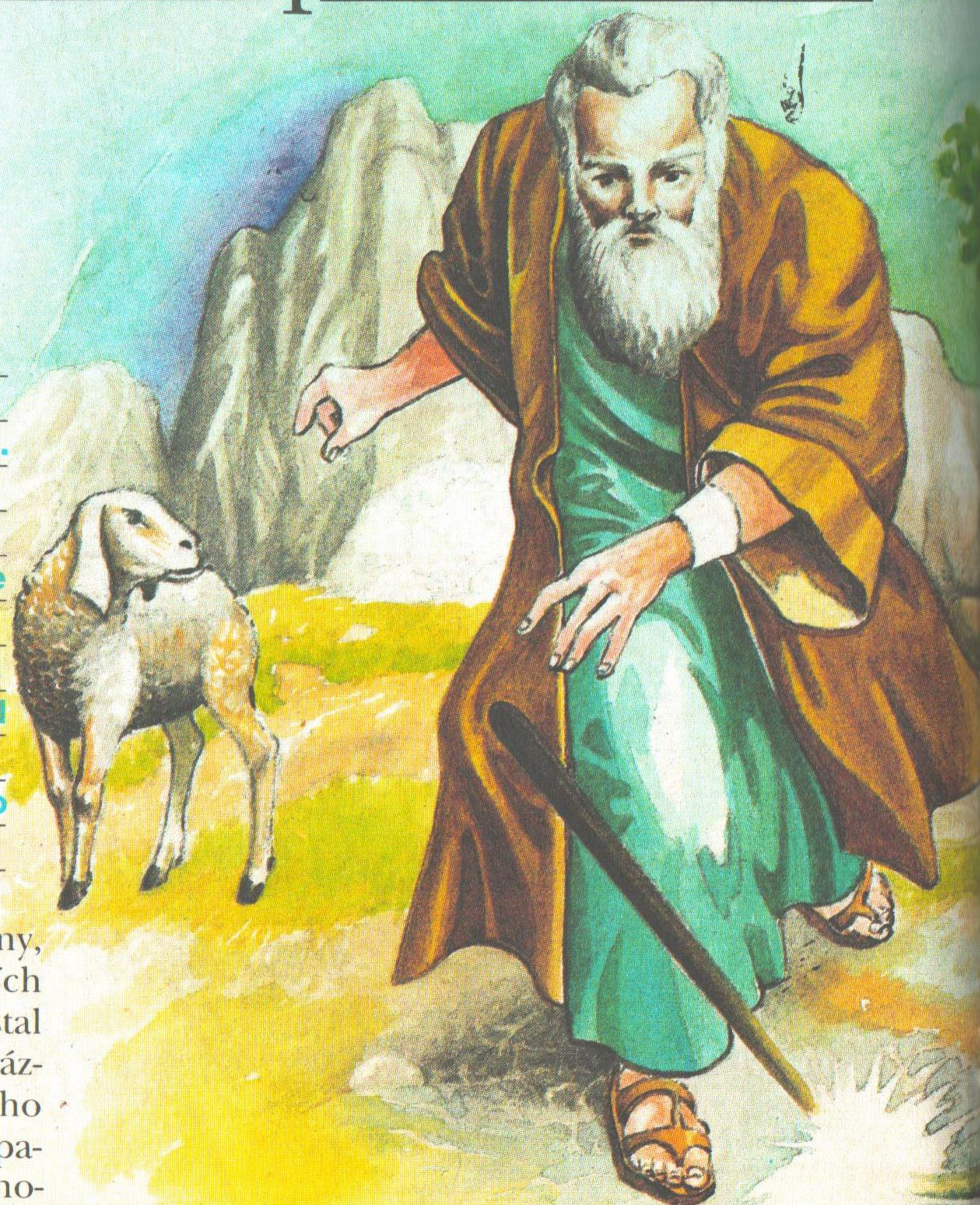
„Mojžiš, Mojžiš, nepribližuj sa ani o krok. A zobuj si obuv, lebo zem, na ktorej stojíš, je zem svätá.“

Mojžiš učinil, ako mu hlas prikázal.

Nato sa z horiaceho kra ozvalo:

„Ja som Boh tvojho otca, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh Jakubov.“

Mojžiš si v bázní pokľakol na zem a prikryl si tvár, lebo sa bál pozrieť na Boha.

A Boh pokračoval:

„Zostúpil som, aby som vyslobodil svoj ľud z egyptského otroctva. Ty teraz vstaň, choď k faraónovi a odveď Izraelitov do zeme, ktorú som im zaslúbil.“

Mojžiša sa zmocnila úzkosť.

„Kto som ja,“ vzdychol si, „aby som šiel k mocnému faraónovi a vyviedol Izraelitov z jeho krajiny?“

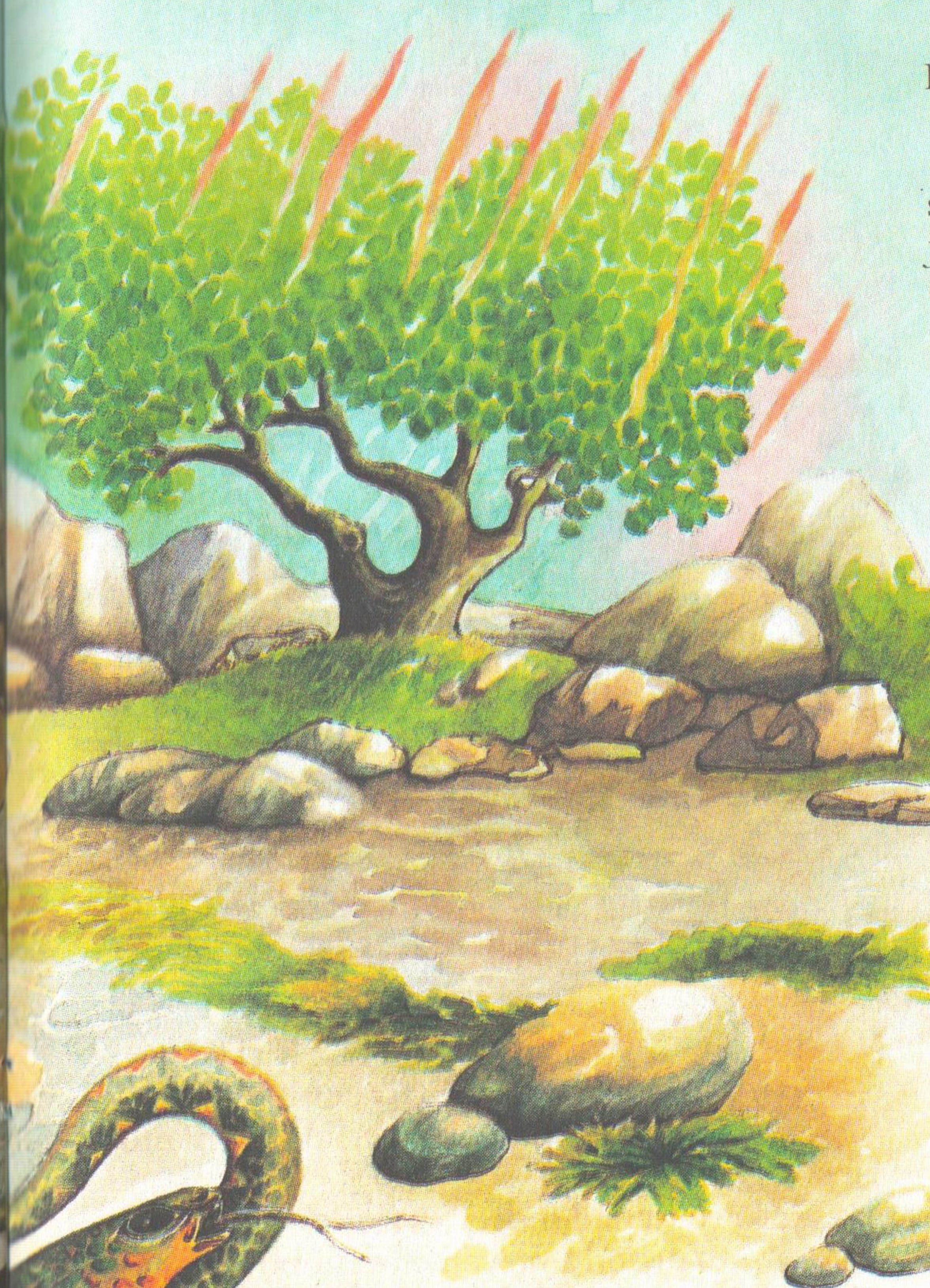
„Neboj sa,“ odvetil mu Boh, „budem s tebou.“

Mojžiš pokrútil hlavou.

„Prídem k Izraelitom a čo im poviem?“

„Povieš im: Posiela ma k vám Boh vašich otcov, Boh Abrahámov, Boh Izákov a Boh

o Mojžišovi

Potom Boh predviedol Mojžišovi druhý div. Riekol mu:

„Polož si ruku na prsia!“

Mojžiš opäť urobil, čo mu Boh prikázal. Keď si potom pozrel na ruku, zamrel od hrôzy. Mal ju postihnutú malomocenstvom, smrteľnou chorobou.

„Pane,“ zaskvílil, „zľutuj sa!“

„Polož si ju naspäť na prsia,“ povedal Boh. Mojžiš poslúchol a ruku mal znova zdravú.

„Ak Izraeliti neuveria prvému znameniu,“ povedal Boh, „uveria druhému. No ak neuveria ani tomu, naber vody z rieky Níl a vylej ju na zem. Premení sa na krv.“

Mojžiš však ani tentoraz nemal odvahu vziať na svoje starecké plecia ťažké bremeno.

„Pane,“ zašepkal, „ja nie som výrečný človek, nedokážem zapáliť ľudí krásnymi slovami.“

Vtedy z horiaceho kra vyrazili k nebu obrovské plamene.

„Ja budem s tebou,“ zahrnel Boh, „a budem ti našepkávať, čo máš hovoriť!“

Mojžiš sa od strachu ešte väčšmi sklonil k zemi. Keď sa potom rozhladol okolo seba, zočil ker s nespálenými zelenými listami. Pľhy bázne k Bohu vstal, rozlúčil sa so svojimi madiánskymi priateľmi a pobral sa do Egypta.

Len čo ta došiel, predstúpil pred faraóna a požiadal ho, aby prepustil Izraelitov z otroctva. Faraón to odmietol, a tak Boh zoslal na jeho krajinu desať veľkých nešťastí a pohrôm. Napokon sa faraón sklonil pred božím hnevom a Izraelitov z Egypta prepustil.

Obrovský zástup mužov, žien a detí sa vtedy pohol do krajiny Kanaán, ktorú Boh zaslúbil Izraelitom. Na ich čele kráčal osemdesiatročný Mojžiš, no pred celým nekonečným zástupom ľudí vznášal sa v podobe ohnivého stĺpa sám Boh a ukazoval im cestu.

Jedného dňa zastali Izraeliti na brehu Červeného mora. Kým tam ohromene stáli a uvažovali, čo robiť, zatiaľ faraón, ktorý už oľutoval, že Izraelitov prepustil, vyrazil na čele šesťsto ozbrojených vozov za nimi. Keď Izraeliti zazreli jeho vojsko, zmocnilo sa ich zdesenie.

Ja som Boh, aby som vás vyviedol z egyptského otroctva.“

Mojžiš ďalej namietał:

„A čo ak mi neuveria, že som hovoril s tebou, Pane.“

Vtedy riekol Boh:

„Čo to máš v ruke?“

„Palicu,“ odvetil Mojžiš.

„Hoď ju na zem!“

Mojžiš hodil palicu na zem a odrazu sa mu pri nohách zavlňil had. Mojžiš sa zľakol a dal sa na útek. Boh mu však prikázal:

„Chyť hada za chvost!“

Mojžiš poslúchol a had sa ihneď zmenil na palicu.

„Bože,“ zaprosil vtedy Mojžiš, „zľutuj sa nad svojim ľudom a pomôž mu.“

Boh riekol Mojžišovi:

„Vystri ruku nad more a rozdeľ ho!“

Medzitým sa egyptské vojsko priblížilo k Izraelitom natoľko, že bolo jasne vidieť bľiace oči prenasledovateľov. Našťastie sa začalo zmrákať, a tak sa vojsko zastavilo a utáborilo. Vtedy Mojžiš vystrel ruku nad more a v tej chvíli sa strhol ohromný víchor. So strašnou silou sa oprel do vln a hnal ich pred sebou dotiaľ, kým sa masy vôd nerozostúpili a nezjavil sa medzi nimi pás suchého morského dna.

„Prejdite na druhý breh!“ prikázal Mojžiš Izraelitom.

Pri pohľade na vodnú hradbu, ktorá sa z oboch strán hrozivo vypínala nad vysušeným morským dnom, sa hebrejským mužom, ženám a deťom rozbúšilo srdce. No osmelili sa a ženúc pred sebou dobytok, vošli medzi rozdelené morské vody.

Zatiaľ čo prechádzali na druhý breh, začalo sa rozvidnievať. Egypťania prekvapene hľadeli pred seba, no Izraelitov nikde. Vtedy jeden z Egypťanov zbadal pás súše medzi vzdúvajúcimi sa morskými vlnami.

„Pozrite! Tadiaľ ušli!“

Bojové vozy sa vyrútili za Izraelitmi.

Mojžiša sa zmocnila úzkosť, ale Boh mu riekol:

„Vystri ruku nad more!“

Mojžiš to urobil a v tej chvíli sa nebo zatiahlo obrovskými čiernymi mrakmi, zablysko sa a ohnivý blesk strašnou silou udrel do faraónovho vojska.

„Zachráňme sa! Utekajme späť!“ kričali v hrôze faraónovi vojaci a snažili sa obrátiť vozy k brehu, z ktorého prišli. V zmätku, ktorý nastal, vozy narážali do seba, drúzgali sa, lámali si kolesá, kone erdžali od bolesti, vojaci padali jeden cez druhého... Vtom víchor nadvihol vozvysok morské vlny a vzápätí ich vrhol na tisíciky vydesených faraónových vojakov.

Izraeliti sa na to všetko dívali z druhého brehu a tak sa na vlastné oči presvedčili, akú veľkú moc má ich Boh.

(Pokračovanie)

Biblický príbeh spracoval ONDREJ SLIACKY

Ilustroval VLADIMÍR KARDELIS

Zlaté zrnká Slovákov

Kam čert nemôže, pošle starú babu

Poznáte tú pesničku? Anička s Janíčkom, dve ružičky v poli, keď si len pomyslím, srdiečko ma bolí... Žili si tí dvaja ako holúbky, nikdy na seba ani len krivo nepozreli. Lucifera v pekle išlo rozhodiť od zlosti, že sa na svete nájdu ešte takí ľudia. A tak poslal čerta Ignáca, aby ich rozhneval.

Čert Ignác chodil mladým v päťach, kládol im do cesty všelijaké nástrahy, ale všetko márne. Anička s Janíčkom ďalej žili v zhode. Vtedy si čert spomenul na jednu starú babu.

„Neviem si s tými dvoma rady,“ vraví jej. „Keď ich rozhneváš, dám ti, čo budeš chcieť.“

Stará baba mu odvetila:

„Chcem parádne čižmy.“

Nato sa pobrala za Aničkou a spýtala sa jej, ako nažíva so svojim mužom.

Anička sa pochválila, že dobre.

„Ak chceš,“ vraví jej stará baba, „poradím ti, ako si môžete žiť ešte lepšie.“

Anička poskočila od radosti.

„Len mi poradte! Urobím všetko, čo mi poviete.“

„Keď príde domov tvoj muž a ľahne si spať,“ hovorí stará baba, „vezmi si veľký nôž a rozrež mu na golieri šnúrky. Bude ťa mať ešte radšej.“

Len čo to povedala, pobrala

sa za Janíčkom, ktorý pracoval na poli.

Spytuje sa ho, ako si nažíva s Aničkou.

„Lepšej ženy na svete niet,“ odvetil Janíčko.

A vtedy mu baba povedala: „Len si ty nemysli, že ťa ľúbi. Práve dnes sa ťa strojí zarezať. Daj si dobrý pozor!“

Keď prišiel muž domov, nepovedal od zármutku jediného slova. Darmo sa ho Anička vyptovala, čo mu je. Hneď si ľahol a s napoly zatvorenými očami čakal, čo sa bude diať. A naozaj, žena vzala nôž a podišla k posteli. Vtedy muž vyskočil z postele a strašne ju zbil.

Čert Ignác letel k starej babe s čižmami. Vraj jej ich podal len tak cez oblok, lebo dovnútra sa bál vojsť.

Odvtedy platí múdrosť, že kam čert nemôže, pošle starú babu.

Napísal ŠTEFAN MORAVČÍK
Ilustroval VLADIMÍR KARDELIS

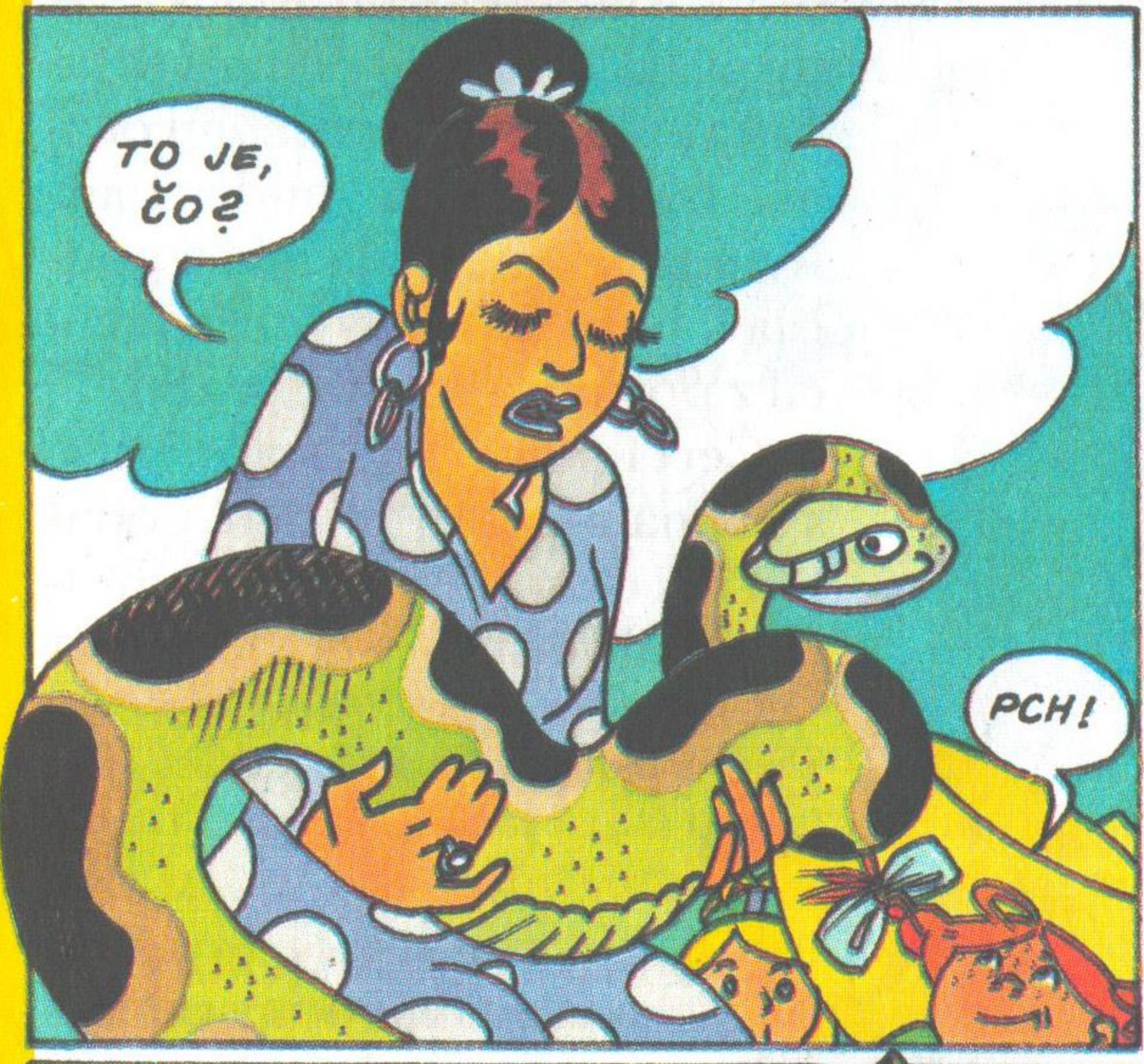

V mestečku bol výročný jarmok. Prišli strelnice, kolotoče a zverinec so všelijakými zvermi a dvoma obrovskými hadmi. A práve pred nimi si zastala Anika, Tomi a, pravdaže, Pipi. Pipi si na túto príležitosť obliekla plesové šaty s veľkým výstrihom a na hlavu si posadila obrovský klobúk, takže vyzerala, ako sama povedala, úchvatne.

TERAZ UVIDÍTE, ČO STE EŠTE NEVIDELI!

TO JE, ČO?

PCH!

DOKÁŽ TOTO, TETUŠKA!

POMÓÓOC! TIGER JE VONKU!

ZAVOLAJTE POLICAJTOV! HASIČOV!

NA, CICA, NA...!

TA ŽENSKÁ JE BLÁZON!

UPOZORŇUJEM ŤA, AKMA POHRYZIEŠ, VYPRÁŠIM TI KOZUCH !!!

HOVORILA SOM TI, NEZACÍNAJ SI!

BOLI TO TAKE KRÁŠNE ŠATY, PIPÍ!

MA' TU NIEKTO NOŽNICE?

TU MAŠ, DIEVČATKO!

TERAZ MÁM VÝSTRIH HORE AJ DOLU. TAKÚ KRÁŠU EŠTE SVET NEVIDEL!

Len pre pani učiteľky!

S menším oneskorením, ale zato s väčšou radosťou sme za účasti vedenia vydavateľstva Mladé letá a JUDr. Karin Reuterovej vyžrebovali pani učiteľky, ktoré sa zapojili do náborovej súťaže Slniečka.

1. cenu – farebný televízor – získala **PhDr. ALŽBETA NÉMETHOVÁ** z Dunajskej Stredy;
2. cenu – detský bicykel BMX – vyhrala **MARGITA KOCHANOVÁ** zo Sabinova;
3. cenu – rádio – získala – **ELENA TABAČKOVÁ** z Nesluše;
4. cenu – žehličku – vyhrala **MILADA OŠTROVSKÁ** zo Štefanova.

Odmeny po 500 Kčs prisúdil žreb pani učiteľkám: S. Pálešovej z R. Bane; Z. Mackovej st. z T. Štrby; E. Urbanovej z H. Súče; Mgr. A. Uhrinovej z N. Zámkov; M. Maďarovej z Košíc; F. Cuninkovej z Trnavy; M. Mazalovej z N. Dubnice; A. Koptákovvej z Podvysokej; M. Liszkaiovej z K. Chlmca a pani učiteľke Balákovvej z Jazernice.

Redakcia sa rozhodla odmeniť ešte 20 pani učiteľiek peknými peračníkmi, ktoré nám venoval majiteľ firmy Jumbo pán Ing. Ladislav Fehér zo Šamorína. Sú to: E. Combová, Spišská N. Ves; H. Hlavatá, Smolenice; Z. Bordáčová, Senica; J. Jirkú, Žilina; M. Chlpáňová, Krupina; I. Plazáková, Martin–Priekopa; H. Bočáková, Tren. Stankovce; M. Zemková, N. Klatov; A. Martinkovičová, Gbely; M. Kramárová, Sľažany; E. Majzúnová, Bratislava; M. Šamová, Kozárovce; E. Zelenáková, Iliášovce; Mgr. Magdaléna Tóthová, Moldava n/Bodvou; M. Bachanová, N. Ves n/Žitavou; J. Fedoríková, Spišská N. Ves; D. Sadloňová, Senica; V. Muchová, Spišská N. Ves; V. Sabolová, Košice a V. Geldová, Rož. Bystré.

Mimoriadnu odmenu z vlastnej tvorivej dielne (knihy Spievaj si vtáčatko, Bratislavské povesti, Panenská veža na Devíne, Danká a Janka, Zlatý hrach a Zemský kľúč) udeľuje dvanástim pani učiteľkám Mária Ďuríčková, prvá šéfre-

daktorka obnoveného Slniečka. Sú to: M. Priesolová, Bratislava; A. Holíková, Zvolen. Slatina; E. Durdovanská, Pezinok; J. Lajdová, Špačince; T. Skaličanová, Nová Dedinka; A. Melicherčíková, Zvolen. Slatina; D. Ambrózyová, Bratislava; R. Pomichalová, Senec; M. Krajčírová, Bratislava; A. Ostrolucká, Zvolen. Slatina; V. Vrabčeková, Svätý Jur a J. Kelecse-nyiová, Jelka.

Tým pani učiteľkám, na ktoré sa šťastie usmeje nabudúce, úprimne ďakujeme za snahu získať nových čitateľov Slniečka. Žiaľ, mnohé školy prejavili oň záujem až v septembri, keď už prvé číslo bolo vytlačené a ďalšie sa tlačilo. Redakcii je veľmi ľúto všetkých detí, ktorým sa tieto čísla neušli, aby sa to však neopakovalo i v novom školskom roku, je potrebné – ako sme upozorňovali – objednať si Slniečko na PNS už v júni. Zdôrazňujeme však, že náš časopis možno objednať i počas celého školského roka od čísla v nasledujúcom mesiaci.

A ešte, kto venoval ceny do našej súťaže. Boli to: **Oravská televízna fabrika, a. s., Nižná; firma Velos, Bratislava-Petržalka; pani Viera Zavadská, firma Počítače a elektronika, Bratislava – Avion; Dúha – Združenie pre voľný čas detí a mládeže, Bratislava, a vydavateľstvo Mladé letá.**

Všetkým darcom, ktorí týmto spôsobom podporili Slniečko srdečne ďakujeme.

Odkaz súťažiacim čitateľom!

Redakcia Slniečka odkazuje všetkým deťom, ktoré sa zapájajú do Veľkej literárnej súťaže, lúštia doplnovačku a odpovedajú na ostatné naše otázky: Posielajte svoje odpovede, ak ich je viac, v jednej obálke so známkom v hodnote 3 Kčs. Do obálky vsuňte jednotlivé lístky vo veľkosti pohľadnice (korešpondenčného lístka) a na každý lístok napíšte spolu s odpoveďou aj svoju adresu. Redakcii tak ušetríte čas pri triedení odpovedí a seba peniaze.

Telefón

Zdvihnem čierne sluchátko,
pípa ako kuriatko.
Vytáčam – už beží linka,
ktorá končí u ocinka.

Orzve sa mi – končia zmeny,
hlas má ako vymenený.
Zavolá mi: haló, haló,
aby sa mi dobre spalo.

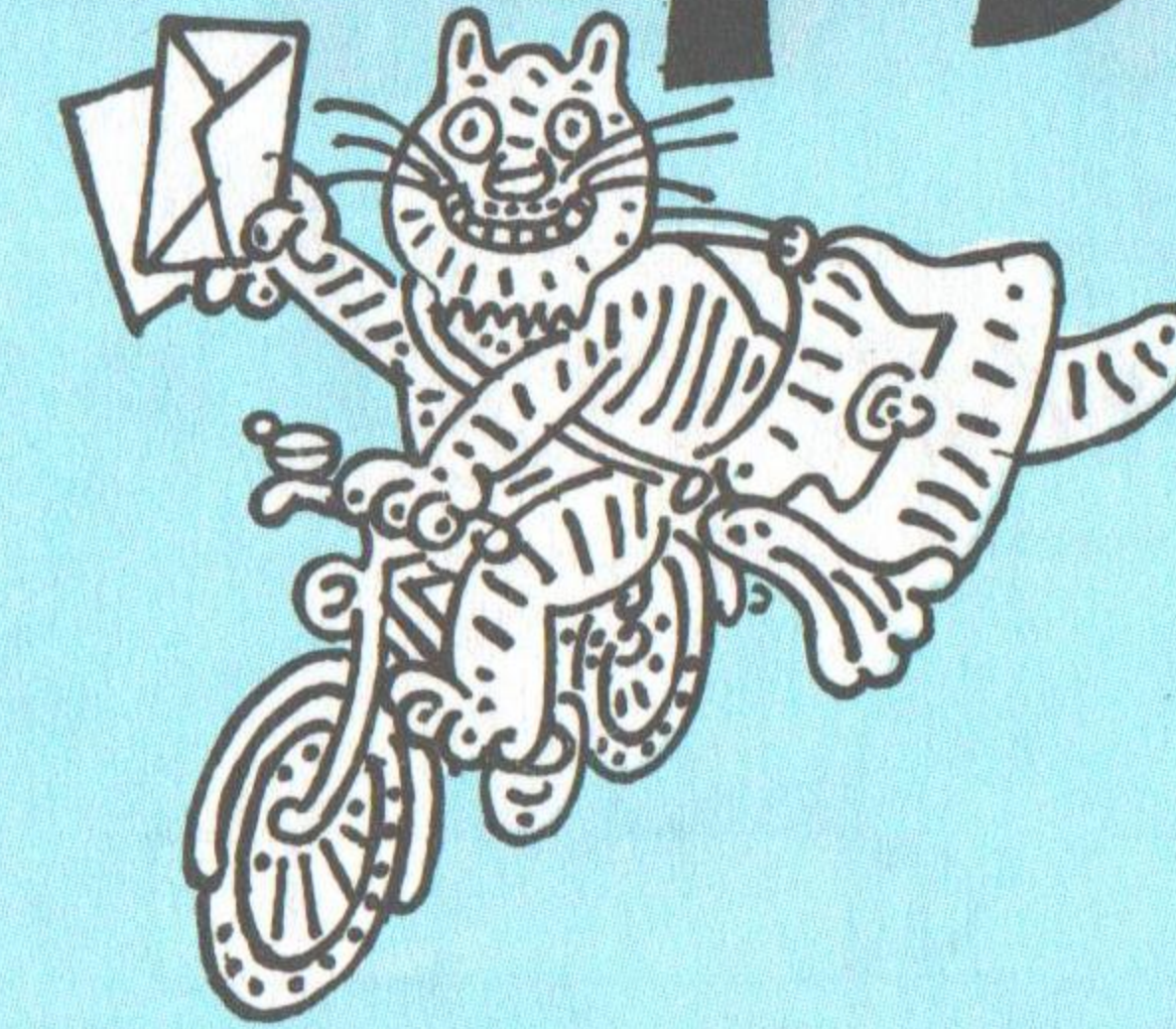
MARCELKA PERNIŠOVÁ,
Karviná

NATKA

Viete, kto je Natka,
naša malá bábika?
Je to moja sesternička,
vrtká ako veвериčka.

Martinka Bertáková,
5. tr., Šamorín

z poštárovej kapsy

FIALKA

Fialka je fialová,
fialka je zamatová.
Voní ako včelí med,
odtrhnem si jednu hned.
Založím ju do herbára,
celá izba rozvoníava.

KATARÍNA KUBALOVÁ,
Lisková

Vážený pán šéfredaktor Slniečka,

na našej škole v Šali-Veči všetky triedne kolektívy Slniečko veľmi dobre poznajú a tešia sa na každé nové číslo. V minulých rokoch sme organizovali odpoľudnia so Slniečkom, oboznámili sme sa s jeho zrodom a poslaním v minulosti a dnes.

Páčia sa nám v Slniečku povesti, rozprávky, verše. Povesti využijeme na organizovanie školskej súťaže Šaliansky Maťko, ktorú usporiada Matičný výbor v Šali.

Prajem Vám i sebe, aby Slniečko bolo i naďalej také pútavé a obľúbené ako dosiaľ.

ZUZANA KRISTOFOVÁ,
učiteľka v ZŠ. Šafa-Veča

Dobrodružstvo s Murkom

U starkej som sa zoznámila s kocúrom Murkom. Každé ráno som mu dávala pred vrátka mlieko. Raz sa však Murko vôbec nezjavil. Chvíľu som vyčkávala, ale keď neprichádzal, odbehla som sa hrať. Na druhý deň Murko prišiel. Obtrel sa mi o nohy a hneď zasa odbehol, akoby ma volal. Nasledovala som ho. Priviedol ma k otvoru v múre, kde sa k sebe túlili dve mačiatka. Až vtedy som pochopila, že Murko nie je nijaký Murko, ale že je to mačička Murka.

Odvtedy dávam mlieko pred vrátka Murke a jej dvom mačiatkam.

MARTA PISÁROVÁ,
Bratislava

Pripravila MÁRIA ĎURÍČKOVÁ

Priezvisko Oravy

Oravienka moja,
ty moje rodisko,
ja by som ti k menu
pridala priezvisko.

Na jar volali by sme Ťa
naše Čarokrásne Kvietka.

V lete, pravda jasná,
bola by si Oravienka Krásna.

V jeseni, keď zber úrody volá,
vtedy si ty Oravienka Zemiaková.

V zime – tá zima je nutná –
ty si vtedy Oravienka Smutná.

Miroslava Kemeňová, 4. roč.,
Námestovo

Slniečk

Umelecký mesačník pre žiakov 1.–5. ročníka ZŠ
Vydávajú Mladé letá, š. p.
Adresa redakcie: Nám. SNP 12, 815 19 Bratislava.
Telefón 39 41 67.

Šéfredaktor ONDREJ SLIACKY
Grafická a výtvarná úprava Viera Fabianová
Redaktorka dr. Alena Hošková

Tlačí: Slovenská Grafia, a. s., Bratislava-Krasňany. Rozširuje Poštová novinová služba, predplatné prijíma každá pošta, doručovateľ, predajňa PNS a stredisko PNS. Objednávky do zahraničia vybavuje Riaditeľstvo PNS, Pribinova 25, 813 81 Bratislava. Vychádza každý mesiac okrem júla a augusta. Cena jedného výtlačku 5 Kčs, ročné predplatné 50 Kčs. Nevyžiadané rukopisy redakcia nevracia.

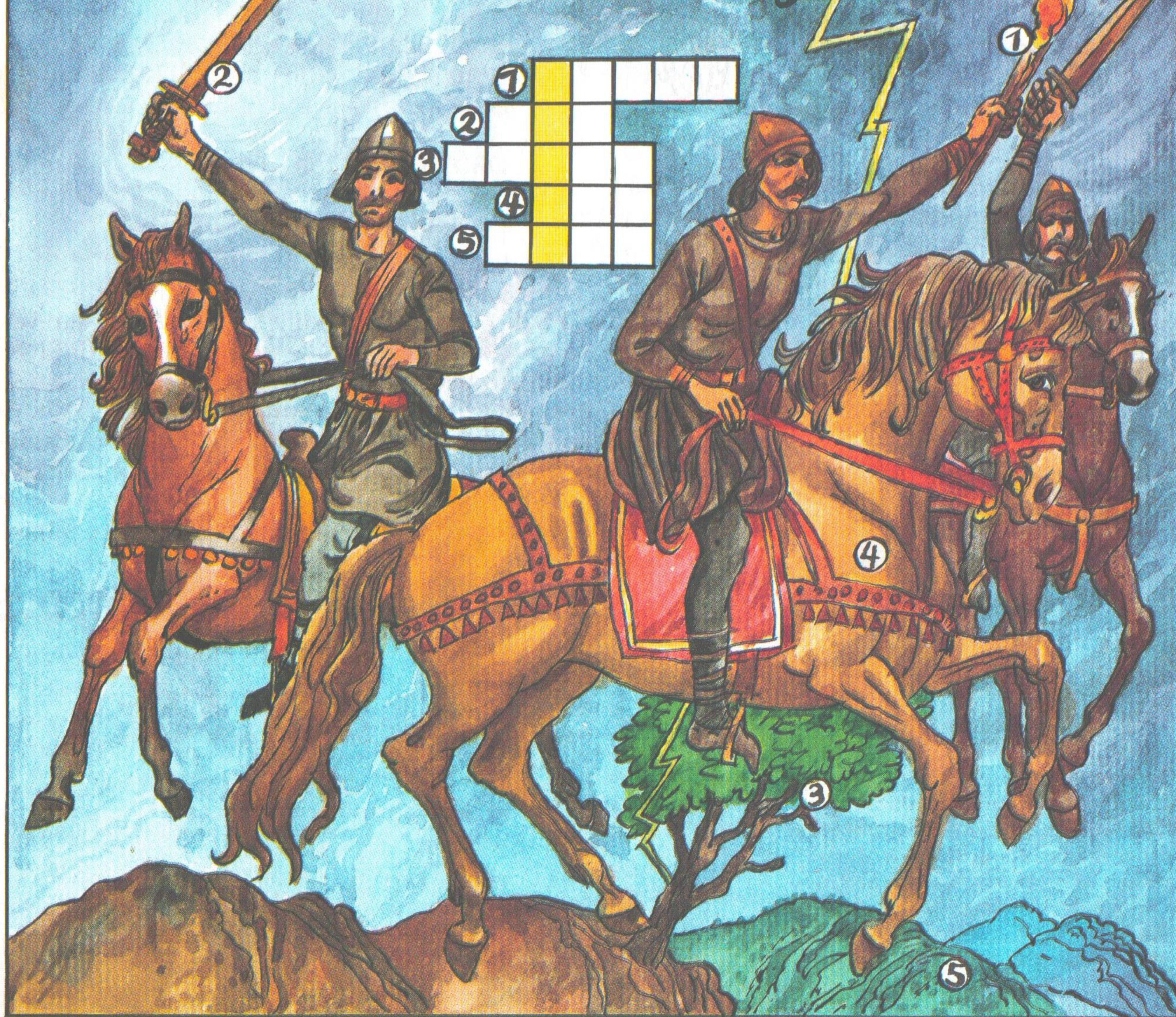
Obálku nakreslil MARTIN KELLENBERGER

DOPLŇOVAČKA SLNIEČKA

Povieš si o peknej knižke

Pre veľký čitateľský záujem znova vychádza vo vydavateľstve Mladé letá kniha STARÉ POVESTI SLOVENSKE. Takže ak rád čítaš povestové príbehy, neváhaj, pretože kniha sa zaiste aj tentoraz skoro vypredá. A kto je jej autorom? To sa dozvieš, keď vyplníš našu doplňovačku. Správnu odpoveď pošli na adresu SLNIEČKO, NÁM. SNP 12, 815 19 BRATISLAVA. Piatich lúštitel'ov odmeníme odznakmi Slniečka. Za odpoveď v čísle 3 (HOVORNÍČEK) odznaky posielame P. Bréškovej z Nových Zámkov, J. Rod'omovi z Malčíc, N. Spisákovej z Markoviec, A. Straňákovéj z Nitrianskych Hrnčiaroviec a S. Sabolovej zo Šrobárovej.

Nakreslil JOZEF CESNAK